

А Т И К А

СРЕДНОЩНИ РОМАНИ № 10

ЗАГАДКАТА НА ПЕЩЕРАТА

НАНСИ ОЛНИ

8⁹⁰ ЛЕВА

НАНСИ ОЛНИ ЗАГАДКАТА НА ПЕЩЕРАТА

Превод: Албена Методиева

chitanka.info

Кейт Макуайър наблюдаваше отражението си в леко оцветеното стъкло на летището. Оттам я гледаше млада, интересна жена.

Морскосиният костюм и каскетчето бяха съвсем подходящи за пътуването, мислеше тя и в същото време се надяваше, че при пристигането ѝ в Тъксън няма да бъде горещо.

Жалният плач на едно бебе отклони вниманието ѝ от стъклото. Както винаги летището беше претъпкано.

Кейт се опияняваше от безкрайния поток на пътуващите. Обичаше движението. Пък и трябваше да премисли някои неща.

За внезапната смърт на чичо си бе научила от един телефонен разговор с леля си Сю. Двамата с баща ѝ искаха веднага да заминат при леля Сю, но тя им съобщи, че погребението вече е минало — съвсем безшумно, в тесен кръг. Нищо повече. Кейт и баща ѝ не поискаха никакви други обяснения от леля Сю. След това обаче пристигна телеграма. Кейт още носеше жълтата бланка в чантата си. Извади я, за да я прочете за кой ли път.

„Мила Кейт!

Имам нужда от приятна компания в Брайт Вали. Ела колкото е възможно по-скоро. Не безпокой баща си. Всичко хубаво.“

Сю

На гърба на телеграмата Кейт бе написала адреса и телефонния номер на лелята. Всъщност и двете бележки не ѝ бяха необходими, защото отдавна ги знаеше наизуст.

Обявяването на полета по високоговорителя прекъсна мислите ѝ. Сега ѝ беше трудно да потисне вълнението, което изпитваше от пътуването.

Кейт не забеляза едрия мъж с рошава руса коса, който я бе наблюдавал през цялото време. Когато тя нервно прибра телеграмата в ръчната си чанта и взе ръкавиците от съседната седалка, той бавно се приближи до нея.

Кейт стана и понечи да тръгне към изхода. Изведнъж почувства удар в лакътя. Чантата и ръкавиците ѝ се изплъзнаха и цялото съдържание на чантата се разпръсна на пода.

— Какво... — възкликанието замря на устните ѝ, когато едрият млад мъж започна да се извинява прекалено любезно.

— О, наистина много съжалявам! — Той се усмихваше. — Точно гледах към часовника на стената, затова не забелязах, че толкова съм се приближил до вас. — Ръката му легна върху нейната. — Позволете ми да ви помогна и да събера нещата.

Кейт пооправи каскетчето си и коленичи до него, за да вдигне вещите си. След като всичко най-последно беше натъпкано обратно, тя благодари, но разочаровано установи, че младият мъж се забърза към изхода заедно с нея.

— Хубаво време за полет — каза той, докато вървеше редом с нея. — Изглежда, че ние двамата имаме една и съща цел. Вие сте към изход 15, нали?

— Да — отвърна Кейт и хвърли бърз поглед към билета си.

— Чудесно! Ще се радвам, ако мога да се реванширам за моята несръчност. — Той ѝ се усмихна обезоръжаващо.

— Е да, и аз бях малко разсеяна.

— Тогава, надявам се, няма да имате нищо против да ви придружа? — осведоми се той услужливо. — Вие сте сама, нали?

— Да — призна Кейт неохотно. — Много ви благодаря, но не искам да ви затруднявам.

— Глупости! За мен е удоволствие, повярвайте ми!

На изхода Кейт безпомощно слушаше как придружителят ѝ ангажира местата. Креслата им бяха сравнително назад в самолета. Докато той закопчаваше колана си, Кейт скришом го огледа. Отблизо не изглеждаше толкова млад, както в началото ѝ се беше сторило. Може би беше търговец? Ако се съди по скъпото му облекло, би трябвало да е преуспяващ.

Големият „Джет“ бавно се търкаляше към края на пистата.

Кейт погледна часовника си. Дванайсет и половина. В три и половина трябваше да се приземят в Тъксън. До ранчото имаше един час път, така беше писала леля ѝ.

Придружителят ѝ се облегна с питието в ръка, което си бе поръчал преди малко. Неочаквано той каза:

— Знаете ли... Забравих да ви се представя. След като едва не ви съборих, трябваше поне да ви кажа името си. Бил Остин — винаги на вашите услуги.

Кейт се усмихна на тази забележка.

— Аз съм Катрин Макуайър. За приятелите си — Кейт.

— Радвам се да се запозная с вас, Кейт — каза той и стисна ръката ѝ. — На почивка ли отивате в Тъксън?

— Нещо подобно. А вие?

— В Тъксън имам само малък престой. Всъщност отивам в Мексико, където трябва да сключа дребна сделка за внос... А вие при роднини или при приятели отивате? Може би ги познавам?

— Не ми се вярва да познавате леля ми. Тя не живее в Тъксън и твърде рядко посещава града.

— Как се казва?

— Сюзън Стоктън — отвърна Кейт след кратко колебание.

— Хм. — Той изглеждаше замислен. — Не, не съм я чувал.

Настъпи неловко мълчание. Кейт регулира седалката си, за да може да легне. Равномерното бръмчене на моторите я унасяше. Бил

Остин изглеждаше зает със своето илюстрирано списание. Кейт уморено затвори очи и скоро задряма.

Не знаеше колко дълго е спала, когато някой я подръпна за ръката. Бил Остин се беше навел над нея и ѝ обясняваше, че след няколко минути ще кацнат.

Докато изправяше седалката си, Кейт погледна бързо през прозореца. Отдолу се простираха синьо-сивите планини, чийто цвят беше доста ярък в светлината на следобедното слънце. Пред тях като върху жълто-кафяв релеф се разстилаше градът. Беше разположен в една долина сред облените в слънце планини.

Кейт погледна лицето си в малкото огледалце. От вълнение и очакване зелените ѝ очи блестяха някак по-силно от обикновено.

Самолетът слизаше все по-ниско, приземи се и спря пред сградата на летището. Кейт тръгна с другите пътници по коридора и се надигна на пръсти, за да види леля си сред посрещачите. Сух, топъл въздух обливаше лицето ѝ. Чувството на несигурност растеше с всяка стъпка. Колкото и да се вглеждаше в лицата на посрещачите, най-после ѝ стана ясно, че леля ѝ Сю не бе дошла...

— Кейт! Кейт!

Някой я викаше с висок глас. Неколцина от пътниците се обърнаха към високия рус мъж, който бе изтичал към нея. Объркана от вниманието, Кейт напразно се опитваше да потисне разочарованието, изписано на лицето ѝ, когато Бил Остин я настигна.

— Приличате на безпомощно малко пиленце — извика високо той, — изпаднало от кошничката. Изоставиха ли ви? Сега старият чичо Бил ще уреди тази работа.

Той приятелски я хвана под ръка и я поведе към изхода.

— Благодаря — измънка Кейт с остатък от нервно напрежение в гласа. — Но съм сигурна, че моите хора са се забавили някъде по пътя. — Тя се освободи от ръката му. — По-добре да почакам някъде тук.

Усмивката му помръкна, а приветливият поглед, който ѝ отправи, стана сте по-настойчив.

— Ваша воля! — каза той и вдигна рамене. — Аз съм на гишето за багажа. Ако имате нужда от мен...

Кейт бавно се върна към контролния пункт, като се надяваше, че Бил Остин няма да я последва. Може би все пак леля ѝ бе там. Тя погледна часовника си. Бяха изминали петнайсет минути, повечето пътници, с които бе летяла, вече бяха взели багажа си и напускаха летището.

Тъкмо реши да се обади на леля си по телефона, когато дълбок мъжки глас попита зад нея: „Мис Макуайър?“.

Учудена, тя се обърна. Очите ѝ срещнаха изпълнения с очакване поглед на висок мъж в каубойско облекло.

— Да, това съм аз — отговори тя сдържано.

— Чух, когато ви извика вашият приятел — обясни мъжът и направи знак по посока на Бил Остин. — Аз съм Джеф Колтър. Изпраща ме вашата леля.

Джеф Колтър изглеждаше облекчен, че я бе намерил, но в никакъв случай не се радваше особено на пристигането ѝ. Кейт чувстваше как изпитателно я оглежда.

— Все още не съм си взела багажа. — Тя си беше възвърнала гласа. — Ще бъдете ли така добър да го приберете, а през това време аз бих могла да се обадя на леля си. Има ли някаква причина тя да не дойде на летището?

Колтър се поколеба за момент. Той въртеше в ръцете си кафяво яке.

— Тя претърпя малка злополука.

— Нима? Леля Сю? — прекъсна го Кейт загрижено. — Как е тя? Какво се е случило?

— Едно леко изкълчване, но лекарят препоръча да се пази няколко дни. Ето защо изпрати мен.

Като видя, че Кейт е все още много обезпокоена, той още веднъж я увери:

— Тя се чувства съвсем добре, госпожице Макуайър. Защо не пробвате да ѝ се обадите по телефона?

Без да изчака отговора, той се обърна и тръгна да вземе багажа ѝ.

Кейт отиде до близката телефонна кабина и набра номера на ранчото. След известно време познат глас откликна от другия край на линията.

— Кейт, мила моя — чу с облекчение момичето. — Толкова се радвам, че си тук! Надявам се, че не съм те обезпокоила заради моите

глупави кокали. Толкова исках да те посрещна на летището!

— Няма нищо, лельо Сю, важното е ти наистина да си добре. Нали все пак се оправяш?

— Естествено! — дойде приветливият отговор. — Джеф не ти ли разказа какво се случи?

— Разбира се. Но аз не му повярвах.

— Не бива да се страхуваш от нищо, след като си с Джеф. Не зная какво бих правила без него. Той ще се грижи добре за теб. Можеш да бъдеш съвсем сигурна. А сега побързайте и пристигайте. Тук те очаква голяма празнична трапеза.

Кейт въздъхна облекчено, когато окачи слушалката. Навън вече я очакваше Джефри Колтър.

— Ще докарам колата тук. Нямате много багаж — отбеляза той, като хвърли поглед настрани към куфарите. — Веднага ще се върна.

Кейт гледаше след него, докато той се отдалечаваше. Имаше полюшваща се походка на атлет. Ако този мъж бе управителят на леля Сю, тогава несъмнено бе подходяща личност. Но нещо в неговото поведение ѝ подсказваше, че говедата и конете не са единственото нещо, от което разбира.

Кейт погледна към преддверието отсреща. В този момент към нея се приближаваше Бил Остин. Тя се надяваше, че Джеф Колтър ще побърза с колата, но разстоянието между нея и Бил Остин ставаше все по-малко. Тя си запробива път към изхода, но вече бе твърде късно.

— Най-последно ви намерих! — Бил Остин направи гримаса и прекара пръсти през косата си. — Толкова се зарадвах, че ще мога да помогна на едно хубаво момиче, когато е в нужда. За съжаление, както виждам, някой ме е изпреварил.

Кейт проследи погледа му.

Джеф Колтър бе поставил неголемия ѝ багаж в тъмнозелената кола комби. Когато видя, че тя говори с Бил Остин, облегна се на задната врата. Кейт се надяваше, че Джеф ще ѝ се притече на помощ, но той очевидно смяташе, че не трябва да я безпокои.

— Е — завърши тя своя разговор, — както виждам, колата е готова да тръгне. Довиждане, господин Остин, и още веднъж много ви благодаря за помощта.

— Положително не се виждаме за последен път — предупреди той шеговито. — Или си мислите, че за дълго време бих изпуснал

такова момиче от погледа си. Ще се видим отново, можете да бъдете съвсем сигурна.

Последните му думи прозвучаха така, сякаш той съвсем сериозно вярваше в тях. Кейт се почувства облекчена, когато го видя да се отдалечава. С леко неприятно усещане тя се обърна и тръгна към колата.

Колтър я посрещна с приветлива усмивка.

— Надявам се, че не съм ви притеснил — каза той, докато сядаше на мястото на шофьора. — Но леля ви ни очаква.

Бяха пътували цял час, когато Кейт съзря в далечината бяла сграда, която искреше на слънцето.

— Мисията „Санксавиер бел Бак“ — обясни Джеф Колтър, който бе проследил погледа на Кейт. — Това е частица минало. Има стари стенописи и един художествено изработен и позлатен олтар. Ако искате, с удоволствие бих могъл да ви заведа там.

Кейт насочи вниманието си към изораното поле, което се простираше от двете страни на шосето и на хоризонта сякаш се сливаше с величествените планини. Тя с любопитство очакваше да види ранчото.

Най-после колата спря пред ниската просторна сграда на ранчото. Беше по-голяма, отколкото очакваше Кейт. Широката веранда бе засенчена от плосък покрив. Сградата беше добре запазена. Само избледнелите рамки на прозорците и фасадата имаха нужда от боядисване.

Кейт протегна рамене и се усмихна на жената, която стоеше на вратата. Освен че беше отслабнала и изглеждаше малко уморена, леля Сю си беше същата. Няколко сребърни косъма преминаваха през медночервеникавата ѝ коса, но тъмните ѝ очи все още излъчваха същата топлина, за която Кейт така добре си спомняше и винаги бе обичала у леля си.

— Лельо Сю, колко хубаво е, че съм отново при теб!

— Добре дошла в ранчото, скъпа! Станала си красива млада дама, пораснала си от последната ни среща.

След това извика към Джеф Колтър:

— Джеф, донесете багажа на Кейт! — И тръгна право по коридора.

Кейт последва леля си в голямо просторно помещение, което бе обзаведено в испански стил.

— Чудесно! — възкликна тя, след като известно време бе оглеждала всичко. — Толкова е красиво. Някои неща дори изглеждат безценни. — Тя нежно погали една от плочите на масата, която бе с инкрустации.

— Двамата с Уил събрахме по-голямата част от предметите по време на нашето пътуване в Мексико. Останалото ни достави Джеф. Нали знаеш, че не сме далеч от границата. Най-неотложното сега е да обновим фасадата на къщата, а и на всички останали сгради.

Очите на жената потъмняха. Тя гледаше Кейт сякаш от някаква далечина.

— Много неща бяха изоставени след смъртта на чичо ти. Но сега, когато ти си тук, ще се заловиш за работа. Надявам се, че имаш желание да боядисваш.

Джеф Колтър постави куфарите в коридора. Той хвърли многозначителен поглед. След това пристъпи към господарката на дома:

— Трябва да седнеш.

Леля Сю отхвърли с усмивка предложението, но Джеф Колтър я заведе до един стол и го придърпа към нея. Кейт ги гледаше и се учудваше на непринудената интимност между тях. Как ли леля ѝ е попаднала на този висок, тъмен чужденец?

Мислите ѝ бяха прекъснати от появата на красиво момиче. То имаше дълга черна коса, строго прибрана назад и заплетена на плитка. Бяла, дълбоко изрязана блуза разкриваше чудесна златистокафява кожа. Тъмносинята ѝ пола беше украсена с разкошна пъстра бродерия.

Кейт забеляза, че момичето също я оглежда изпитателно, и когато погледите им се срещнаха, то сведе своите черни очи.

— Яденето е сервирано, синьора. — Момичето хвърли бегъл поглед към своята господарка.

— Благодаря ти, Консуела.

Консуела се обърна към Джеф Колтър. Тъмните ѝ очи хвърляха примамливи искри:

— Добър вечер, синьор Колтър.

Усмехнат, Джеф отвърна на нейния поздрав.

Кейт я наблюдаваше, докато тя с полюшваща се пола напусна помещението. „Много красиво момиче“, помисли си тя, „и много влюбена в Джеф Колтър“.

Лея Сю, опряна на ръката на Джеф Колтър, я отведе в трапезарията.

— Всъщност исках да устроя голямо парти по случай твоето пристигане. Но след като ми се случи това — тя посочи към подутия си глезен, — ще трябва да го отложим. Чувствам се едва ли не щастлива, че стана така. Ще имаме време и възможност да говорим за толкова много неща.

Вратата към кухнята се отвори и влезе един възрастен мъж, облечен в безупречно бял костюм. Той огледа подноса с различните сортове вина.

— Това е Хуан — представи лея й мъжа. — Него, така да се каже, придобихме заедно с къщата. Той е огромна помощ за мен.

Очите на възрастния човек светнаха, когато погледна Кейт. Той направи широка гримаса и се поклони.

— *Tengo mucho gusto en conocerle* — изрече той бързо на испански. След това също така бързо добави: — Извинете, понякога съм толкова развълнуван, че забравям английския си. Радвам се да се запозная с вас, синьорита.

Той се обърна към Сю Стоктън:

— Вашата племенница е толкова красива! Нали, сеньор Колтър?

Кейт нервно разгъна салфетката си, като се питаше какви ли мисли се крият зад наблюдателните тъмни очи на Джеф.

— Много благодаря — каза тя, когато отново възвърна гласа си. Наблюдаваше как Хуан налива виното в чашите.

— Още колко души си наела, лельо Сю?

— О, само толкова, колкото е необходимо, за да поддържам ранчото. В момента сме много натоварени, всеки върши по две-три работи. След това ще се запознаеш и с другите. Как е баща ти?

— Добре е. Много е зает както винаги. — Кейт вече ядеше второ парче месо. — Но иска да дойде веднага, щом има възможност. Непременно би искал да те види.

— Ще се радвам — подчерта Сю Стоктън. — Желаете ли още някой от пиленцето?

— Не, благодаря. — Кейт се усмихваше. — Още едно парче, и ще се пукна. Как си го приготвила това пиле, та е толкова вкусно.

— За това трябва да благодарите на Мария — отвърна Джеф Колтър. — Искате ли да оставим леля ви да си почине малко. През това време ще ви заведе в кухнята. Мария изгаря от любопитство да ви види. — Той изгледа Сю Стоктън. — Няма да се бавим.

От кухнята се разнасяха апетитни миризми. Мария изглеждаше точно така, както Кейт бе очаквала.

— Радвам се да се запозная с вас, сеньорита. — Жената приветливо се усмихваше, докато бършеше ръцете си в бялата престилка. Личеше й с какво удоволствие се хранеше от своите гозби.

Кейт разтърси едрата ръка. Тя мигновено хареса жената.

— Моята дъщеря Консуела. — Мария представи едрото тъмнооко момиче, което пристъпи до нея.

— Вече се видяхме. — Кейт се усмихна на момичето, но Консуела внимателно я наблюдаваше, без да каже нищо. Черните й очи бяха студени и враждебни. Кейт се учуди, че момичето така неприкрито я отхвърляше.

Изведнъж почувства ръката на Джеф Колтър върху раменете си.

— Да отидем във всекидневната.

Кейт кимна и го последва. Още известно време говориха за ранчото. Кейт забеляза какво голямо влияние има тук Джеф. Но понеже беше много уморена, не се замисли над този въпрос, мечтаеше за топла вана и удобно легло.

— Кейт, изглеждаш, като че имаш нужда от истинска почивка — каза Сю Стоктън, като наблюдаваше своята племенница. — Хуан ще ти покаже стаята...

Кейт потисна една прозявка.

— Наистина съм уморена. — Тя се наведе към леля си и я целуна по бузата. — Лека нощ, лельо Сю. До утре, господин Колтър. — Обърна се и отиде в коридора, където я очакваше Хуан.

Той я поведе по дългия коридор. Вратата с дърворезба в едно от помещенията беше отворена.

Кейт погледна към просторната стая. Тя ухаеше на прясно сменено бельо. Широко легло с балдахин, украсено с бяла дантела, бе поставено до стената. До него имаше врата за банята.

Прозорецът бе отворен и лек хладен бриз полюшваше завесите. Кейт дълбоко въздъхна и се наслади на мириса на градинския чай, който нахлуваше отвън. Тя се надвеси на прозореца — скалистият пуст пейзаж блестеше на лунната светлина.

Бързо разопакова нещата си, постави пижамата на леглото и реши да напише няколко реда на баща си.

Спомни си, че бе приготвила хартия и писалка. Когато отвори чантата си, откри, че на летището е нахвърляла в нея всичко съвсем безразборно.

Обзе я някакво странно чувство. Нещо липсваше. Тя изсипа съдържанието на чантата върху леглото и започна да преглежда нещата едно по едно.

Портмонето, пудриерата, паспортът... Като че ли всичко си беше на мястото. Стоп! Телеграмата от леля й — нямаше я!

Кейт чу шум от приглушени гласове. Бяха Колтър и леля й. През всичкото това време ли бяха говорили?

Гласът на леля Сю звучеше неспокойно. После Кейт чу да се споменава името й. Какво би могъл да обсъжда Джеф Колтър с леля й, което да засяга и нея.

Тя угаси светлината и отвори вратата — един съвсем мъничък процеп, колкото да може да чува.

— Но, Джеф — чу тя плахия глас на леля си, — аз не мога отново да я отпратя. Тя едва е пристигнала. Сигурна съм, че ще издържи. Кейт е силна, а в момента аз се нуждая от нейната подкрепа. Зная, ти смяташ, че бе прибързано точно сега да я повикам. Въпреки това вярвам, че ще се справим. Тя беше толкова смела след смъртта на нейната майка, макар много да страдеше.

— Една сантиментална грешка от твоя страна — прекъсна я Колтър с леден глас. — Ти ще й разкажеш накратко или подробно всичко. По този начин ще я въвлечеш в опасност. Най-напред беше Уил, сега твоята мнима злополука, кой ще бъде следващият? — Гласът му изведнъж прозвуча с мекота. — Мисля си, кое би било по-добре за вас двете.

Гласът се сниши до неразбираем шепот.

Кейт заключи вратата си и като дишаше тежко, се облегна на хладната стена. Струваше й се, че ударите на сърцето й се чуват чак в преддверието.

Беше вперила поглед в тъмното помещение, осветявано само от призрачната лунна светлина, която проблясваше през отворения прозорец. Мислите ѝ бяха съвършено объркани.

Какво знаеше Джеф Колтър за смъртта на нейния чичо и какво всъщност се беше случило с леля Сю.

Мислите ѝ бяха прекъснати от леки стъпки в преддверието. Тя се приближи до вратата. Стъпките спряха пред нея.

Кейт посегна към полираната месингова дръжка, понечи да отвори вратата, когато за нейн ужас топката се завъртя в ръката ѝ. Тя стоеше като вцепенена.

Неочаквано в близост се захлопна врата. Топката бе освободена и тихите стъпки на нейния нощен посетител припряно се отдалечиха в друга посока. На Кейт ѝ се стори, че са изминали часове, докато най-после се освободи от своята вцепененост. Стаята продължаваше да бъде осветена само от лунната светлина. Нищо не се бе променило или поне така ѝ се струваше.

Някъде навън срещу луната виеше койот. Някакви животни се прокрадваха през храстите. Но иначе беше много тихо, злоещо тихо.

На следващата сутрин Кейт се събуди, когато слънцето вече ярко грееше. Колко по-различно бе всичко на дневна светлина! Стаята изведнъж ѝ се стори светла и уютна — точно обратното на онова, което изпитваше вчера вечерта.

Сънувала ли беше, или неволно бе станала свидетел на разговора между Джеф и леля Сю? Тя разтърси глава, сякаш така можеше да се освободи от обърканите си мисли. Беше първата ѝ сутрин в ранчото и тя искаше да я оползотвори най-добре. Стана, взе един душ, облече светлосиня дреха и обу чифт удобни обувки.

Леля ѝ вече я чакаше в трапезарията.

— Ето, че идва нашата сънливка — закачливо каза тя. — Исках вече да изпратя Хуан при теб. Добре ли спа, скъпа?

— Чудесно, благодаря! — Кейт отпи от своя портокалов сок. Надяваше се, че леля ѝ няма да забележи дълбоките сенки под очите ѝ.

— Бих искала да огледаш цялото ранчо — започна Сю Стоктън. — Яздиш, нали? В едно от твоите писма ми писа, че особено ще се радваш на това! — Тя си наля още една чаша кафе. — След закуската Джеф ще дойде тук и ще ти покаже всичко. Ти трябва да го видиш, докато все още е възможно.

— Докато все още е възможно? Какво искаш да кажеш, лельо Сю? — Кейт изненадано я погледна.

Усмивката на лицето на лелята изчезна. Тя, изглежда, добре обмисляше отговора си. За да си спести по-нататъшни неприятности, Кейт реши да играе с открити карти.

— Лельо Сю — започна тя колебливо. — Снощи подслушах разговора ти с Джефри Колтър. Стана съвсем случайно. Зная, че не трябваше да го правя, но твоят глас звучеше така изплашено. А след като чух, че става въпрос и за мен, любопитството ми надделя.

Настъпи дълга неприятна тишина. Кейт видя, че докато говореше, леля ѝ най-напред пребледня, но след това най-неочаквано на лицето ѝ се изписа голямо облекчение. Очевидно тя се радваше, че не е необходимо повече да крие нищо от Кейт.

— Съжалявам, че си ни чула, Кейт. Исках да ти осигуря приятно прекарване тук, вместо да те натоварвам с моите проблеми.

Кейт се надвеси над масата.

— Лельо Сю, аз с радост споделям твоите грижи. Но как мога да ти помогна, след като господин Колтър иска да ме отпрати.

— Понякога Джеф може много да засегне някого, но не го прави със зъл умисъл. Зная, че той е загрижен за теб. Може би наистина бе прибързано от моя страна да те повикам да дойдеш тук.

— Неговите намерения биха могли да бъдат и почтени, както казваш ти, но аз съм възрастен човек и сама решавам. Тук има нещо нередно. Чух, че Джеф говори за някаква мнима злополука, какво имаше предвид?

— Навън, на верандата, кракът ми попадна в една малка дупка, точно пред вратата. Счупила се беше една плочка. Изкълчих си глезена. Джеф смята, че плочката преднамерено е била поставена така. Трябвало е специално плочката предварително да се счупи.

— Но защо някой е трябвало да го стори? — Кейт за миг си припомни притворния израз на Консуела. Нима момичето е способно на подобно деяние?

— Не мога да си представя защо, скъпа, но след като Уил умря, сякаш вече нищо не върви по реда си. Чувствам, че все нещо не е както трябва. Не мога да кажа защо. Затова съм и благодарна на Джеф, че остана тук. И сега, когато ранчото трябва да бъде продадено...

— Искаш да го продадеш? — Кейт скочи. — Лельо Сю, нали това не е окончателното ти решение. Ти и чичо Уил винаги толкова сте обичали това кътче земя. Откога започна всичко това? Знае ли Джеф Колтър за него?

— Естествено. Скоро преди Уил да почине, ни направиха няколко примамливи предложения.

— От различни хора?

— Не, само от един човек. Никога не съм го виждала лично. Цялата кореспонденция се осъществи от неговия адвокат Паркър. Уилис Паркър го наричаше винаги свой клиент, но никога не назоваваше името му. Очевидно клиентът искаше да остане анонимен и за тази цел заплащаше. Сега зная само, че мъжът на всяка цена желае да купи ранчото. Очевидно е много огорчен, понеже единствено чичо ти го познаваше и по свои съображения в никакъв случай не искаше да продаде ранчото на него. Навярно сега този непознат си мисли, че с мен ще се справи по-лесно, след като Уил вече го няма. Започва да упражнява натиск.

— Нови предложения?

— Да!

— А какво казва господин Колтър по този въпрос?

— Досега Джеф не е казал много, но най-често той си запазва мнението за себе си, докато дойде моментът да го каже.

— Откога познаваш Джефри Колтър, лельо Сю?

— Чичо ти Уил и аз го познаваме от няколко години. Той беше наел една малка колибка на нашия парцел, използваше я за лов и риболов. Повечето от времето биваше сам. Разбираше се чудесно с Уил, бяха наистина добри приятели. Случайно, когато стана злополуката с Уил, и той беше тук, не зная как бих се справила без него.

— Без кого не би могла да се справиш? — попита един глас от вратата.

Объркана, Кейт извърна глава и видя Джефри Колтър. Ботушите му бяха прашни от езда, стори ѝ се по-висок и по-слаб в сравнение с първото ѝ впечатление. Усмивка се плъзна по лицето му. В такъв момент и най-коравосърдечното момиче би се стопило.

— Невъзможно е Сю Стоктън да каже такова нещо. Тя и нейната племенница са най-независимите жени на света.

Той придърпа един стол и хвърли на Кейт един от най-прелъстителните си погледи.

— Вашата леля така се възхищаваше от изкуството ви да яздите, госпожице Макуайър. Имам една чудесна кобила за вас. Наистина е малко своенравна, но ѝ е необходима здрава ръка. Ако мислите, че можете да я обездите, каня ви най-сърдечно.

С леко кимване на глава Кейт се извини на леля си и отиде в стаята си. Там тя се преоблече, към кафявите панталони за езда избра една зелена блуза. Преди да излезе от стаята, още веднъж бързо вчеса косите си. Решена бе да се пази от Джефри Колтър.

— Готова съм! — извика тя. Ако не бе предубедена, би помислила, че в очите на Джефри Колтър се чете истинско уважение.

— Да се надяваме, че яздите също така добре, както изглеждате — отбеляза той, докато излизаха от дома, облени от слънчева светлина.

Небето бе синьо като синчец. На хоризонта неговото синьо преливаше в лилаво с меките контури на планините. Късното утринно слънце бе погълнало изпаренията, които иначе тежаха във въздуха. В зелената равнина, в подножието на планината, растяха жълти и бели цветя, които се полюшваха от лекия вятър като грациозни танцьорки.

Когато се приближиха към конюшната, един млад, около двайсетгодишен мъж тъкмо извеждаше два коня, вече оседлани. Тъмните му коси и чертите на лицето издаваха испанско-мексиканския му произход.

— Това е Марио Санчес — представи го Джеф Колтър.

— Добър ден! — отговори момчето плахо. — Вашият кон, сеньорита. — Той подаде на Кейт поводите на една великолепно светлокафява кобила.

— Казва се Тефи — каза Колтър и помогна на Кейт да се качи на седлото. — Тя действително е своенравна, но вие ще се справите с нея — добави той с лека усмивка.

Той се хвърли на гърба на коня си, един смолист скопен жребец, чиято козина блестеше.

— С Домино сме пътували много заедно — каза той, когато видя, че тя не обърна внимание на последната му забележка. — Получих го подарък от вашия чичо още когато беше жребче.

Тефи наистина беше капризна и Кейт не би се учудила, ако Джеф Колтър преднамерено бе избрал тази кобила за нея, за да ѝ даде възможност да докаже своето умение на ездачка. Очевидно нямаше желание да я улеснява.

Кейт шепнеше успокояващи думи в ухото на Тефи и нежно я галеше по копринената кожа. Когато се изравни с Джеф Колтър, Тефи вече се държеше добре.

— Кротка като агънце — отбеляза Колтър и протегна ръка да погали животното. — С конете се справяте добре.

Но с някои мъже не, помисли си Кейт, когато забеляза веселите пламъчета в очите му.

— Е, харесва ли ви тук? — попита той, докато пришпорваха конете си.

— Чудесна местност! — възкликна Кейт. — Сега разбирам защо всеки, който идва тук, така обиква страната.

Тя се наслаждаваше на пейзажа, който се простираше пред тях.

Слънцето се издигаше високо на небето и медно кестенявата ѝ коса блестеше под ярките му лъчи. Свеж бриз зачерви бузите ѝ. Тя се обърна към Джефри Колтър, който през цялото време я бе наблюдавал.

— Обичам югозапада — каза той замислено. — С удоволствие бих се заселил за постоянно, ако намеря някой, който да обича тази страна като мен.

— Вие не сте ли оттук?

Колтър скочи от коня си и го завърза за едно ниско дърво. След това се приближи до Кейт и ѝ помогна да слезе от коня.

— Не — отговори той и ръцете му се задържаха на талията ѝ малко по-дълго, отколкото бе необходимо. — Искате ли да си починем малко?

Той стоеше толкова плътно пред Кейт, че тя неволно трябваше да го погледне. От него се излъчваше чудесно ухание на кожа и градински чай. Внезапно Кейт почувства как сърцето ѝ заби по-бързо.

Тя припряно се откъсна от нето, за да може да успокои чувствата си и се заизкачва по заобления хълм. Отгоре се разкриваше такава гледка към околността, че дъхът ти секваше. В далечината реката се виеше през долината. Тя постепенно се стесняваше до поток, който минаваше през парцела на леля ѝ и до известна степен бе закрит от високите тополи. От двете му страни се простираше плодородна зелена земя.

Кейт почти беше забравила Джефри Колтър, докато слизаше от другата страна на хълма. Нейната цел бе зейналата дупка на един от склоновете, пред която бяха натрупани скални отломъци. Когато се вгледа по-отблизо, разбра, че това е вход към мина или пещера.

Кейт бе чувала, че индианците, които някога са живели в пещерите, много често са оставяли в тях глинени съдове или сечива. Като предвкушваше радостта от необикновеното откритие, тя се приближи до входа.

Зад барикадата нещо привлече вниманието ѝ. Приличаше на част от съд или чиния от червена глина с черна глазура. Докато наблюдаваше предмета по-отблизо, тя не забеляза, че някой стои близо до нея. Чак когато дълга черна сянка замъгли визора ѝ, тя се стресна.

— Хвърлете това! — заповяда ѝ един разгневен глас.

Предметът се изплъзна от ръцете ѝ, тя се обърна и видя Джефри Колтър, който със строго лице седеше на Домино. Така тихо я бе проследил, че тя не бе го чула.

— Джеф! — Кейт се усмихна притеснено. — Изплашихте ме. Не ви чух. Мислех си, че пасете конете.

Колтър бързо слезе от коня и сериозно я погледна в очите. Линиите около устата му станаха по-дълбоки.

— Какво си мислите, че правите тук? — попита той студено. Преди тя да успее да му отговори, той продължи: — Знаете ли какво би могло да ви се случи? Сама, в непозната местност и не можете да се ориентирате. Това е пещера и още при първата крачка можете да паднете в нея.

За да потвърди думите си, той взе една малка скална отломка и я хвърли в отвора. След няколко секунди камъкът падна с тъп звук върху дъното на шахтата.

Джеф отново се обърна към Кейт.

— Не видяхте ли на входа натрупаните скални блокове? Те нарочно са поставени тук, за да не си строшат врата малки любопитни момичета като вас.

— Въпреки това не мога да разбера защо толкова ми се разсърдихте — измърмори тя смутено.

Той я хвана доста грубо за раменете и я помъкна към нейния кон.

— Достатъчно сте разужавали за днес. Предлагам ви следващия път да го направим заедно, ако въобще го правим.

Докато се отдалечаваха от пещерата, Кейт не забеляза, че Джеф Колтър се наведе за малкото парче керамика, което тя бе изпуснала. Беше много ядосана, за да види каквото и да било.

Изведнъж тя спря и се освободи от здравата му хватка.

— Един момент — извика тя разпалено. — Отивате твърде далеч! Вие не можете да ме командвате, както си искате, като ваша подчинена само защото не изпитвате удоволствие от присъствието ми тук.

Погледът му за миг се смекчи.

— Кейт, вие не ме разбирате правилно. Това няма нищо общо с вас.

— Трябва ли да ви повярвам? Ако си опаковам нещата и си замина, тогава ще имате всичко за себе си. Вие много харесвате това кътче, нали така ми казахте? Може би сте онзи, който иска да го купи. Някои мъже измислят какво ли не, за да получат онова, което искат. Дори не ви е неудобно да флиртувате със самотни вдовици!

Той се разгневи точно както тя очакваше, че ще стане.

— Достатъчно — каза той строго. — Това не ви засяга.

— Но вас ви засяга! — продължи Кейт ожесточено и непоколебимо и направи една предизвикателна крачка към него. — Вие не желаете да съм тук и аз ще разбера защо.

Преди да е довършила изречението, той измърмори нещо неразбираемо под носа си и се метна на Домино. После тръгна след нея. Кейт имаше желание да продължи да ругае, но един заплашителен поглед я накара да замълчи. Колтър посегна към юздата на нейния кон. Мълчаливо яздиха обратно.

Пътят изглеждаше два пъти по-дълъг. Най-после Кейт облекчена видя пред себе си сградите на ранчото.

— Оттук нататък мога да ходя и пеша, ако бъдете така добър да ме пуснете — каза тя с ледени звуци в гласа, когато стигнаха пасището.

Колтър скочи от коня и ѝ помогна да слезе. Без да дочака отговора му, Кейт тръгна към къщата...

Късното следобедно слънце бавно слизаше зад планините, лек бриз шумеше в дърветата край реката.

Кейт се опита да забрави преживяното през деня и с леки стъпки се приближи към дома. Леля Сю отвори вратата с усмивка на уста.

— Има поща за теб, Кейт.

Сю Стоктън ѝ подаде два плика.

Единият от тях бе с адреса на бюрото на баща ѝ. Другият нямаше дори подател, а името ѝ беше написано с необработен почерк. Кейт реши да прочете и двете писма по-късно в стаята си.

Леля Сю въртеше едно листче в слабите си ръце.

— Ще имаме гости. Получих известие от един стар приятел, който е съдия в Сан Франциско. Джим Флетчър беше болен и неговият лекар му препоръчал известно време да прекара на сух климат. Естествено, че използвах възможността да го поканя тук. Ще му се отрази добре на здравето.

Тя мушна писмото обратно в плика.

— Мислиш ли, че ще можем да пооправим, преди да дойдат? Джим пише, че ще дойде с племенницата си Памела. Никога досега не е била в тази част на страната. Сигурно съдията все още си спомня как е изглеждало всичко тук, докато Уил беше жив. Фасадата беше измазана в бяло, а пристройките бяха съвършено нови. — Тя сведе поглед. — Бих искала ранчото отново да изглежда както преди.

Кейт хвана треперещите ръце на леля си.

— Но, разбира се, лельо Сю — каза тя с много обич. — Трябва само да боядисаме фасадите. Вътре всичко е така прекрасно. Ще ми бъде мъчно, ако искаш да промениш нещо... Още утре ще отида в града и ще се погрижа за всичко, което ни е необходимо. Може би Хуан или Марио биха могли да дойдат с мен, за да ми помогнат. За кратко време тук ще светне като в дворец.

Тя леко целуна леля си по бузата.

— Сега непременно трябва да взема един душ. — Усмивнатата наблюдаваше в голямото огледало прашните си обувки и измачканата блуза. — О, какъв вид имам! — Тя взе двете писма, които бе сложила на масата и извика: — Веднага се връщам.

Кейт вече бе забравила неприятната случка с Джефри Колтър. Поведението му бе неучтиво и грубо и само спомогна недоверието ѝ към него да се засили.

Но сега искаше да се посвети на свършено нова задача. Не само фасадата на главната сграда, а и тези на по-малките постройки трябваше да се боядисат. Трябваше да се поправят оградите... Тя и леля ѝ щяха да имат нужда от помощ, от хора, на които да могат да разчитат в ранчото. Това естествено означаваше, че трябва да включат Джеф Колтър. Стисна устните си и те образуваха една черта. С него в никакъв случай не би искала да работи, но ако правилно подредеше нещата, той можеше да не бъде често наблизо.

След освежителния душ Кейт седна на едно от креслата, за да прочете писмото от баща си. От дома имаше само добри новини, както и бе очаквала.

Още веднъж много внимателно огледа плика на второто писмо, почеркът беше широк, буквите бяха разкривени върху хартията. Не се виждаше никакво име на подател. Личеше само печатът на Тъксън. Малко объркана, Кейт отвори плика.

Зелените ѝ очи се разшириха от учудване, когато прочете следните редове:

„Мила моя Кейт,

Както обещах на летището, вие ще чуете още веднъж за мен. Пътят ми води към Мексико, а освен това след

доста проучвания успях да открия, че минава и покрай ранчото на вашата леля.

Каква щастлива случайност! Тъй като пътувам сам, мога да направя почивка по всяко време. Бих се радвал, ако ми се отдаде да прекарам по-дълго време с най-красивото момиче в целия югозапад.

Ще пристигна в края на седмицата.“

С любов: Бил Остин.

По време на вечерята в отсъствие на Джефри Колтър атмосферата бе по-непринудена. За първи път Кейт се чувстваше като у дома си, а не като неканен гост.

Внимателно обясни на леля си, че в края на следващата седмица може би ще дойде още един посетител. Тя разказа накратко за сблъсъка си на летището с Бил Остин и за разговора си с него в Тъксън.

Както и очакваше, леля ѝ веднага се съгласи господин Остин да ги посети.

— Бих дала много, за да знам за какво мислиш сега, Кейт? — Гласът на леля Сю прекъсна мислите ѝ. — Изглежда, си далеч оттук.

— Не много далеч, лельо Сю, само в Тъксън, мислех вече за покупките. Можеш ли да се лишиш от Марио?

— Разбира се! Още днес ще му кажа. Той е много добро момче...

Точно в осем часа на следващата сутрин зелената кола комби напусна ранчото и по пращното шосе се отправи надолу към аутобана.

Кейт се мъчеше да се съсредоточи в шофирането, а дивната красота, която я заобикаляше, все отклоняваше вниманието ѝ.

Марио най-после наруши мълчанието.

— Много се радвам, че имам възможност да пътувам с вас, сеньорита.

— О, Марио! — Изненадана, Кейт обърна глава към него. — Съвсем не знаех, че говориш английски.

— Не много, само онова, което чувам. Но с удоволствие бих научил и повече. — Той плахо ѝ се усмихна.

— Може би бих могла да ти помогна в това отношение. Най-добрият начин за учене на език е да говориш колкото се може повече. А в замяна ти ще ми помагаш с испанския. Съгласен ли си?

Черните очи на Марио радостно блеснаха.

— О, сеньорита, не бихте могли да ми доставите по-голяма радост! En tan buena como es bella.

Кейт се усмихна:

— Не разбрах съвсем, но, Марио, не забравяй, че ти трябва да ми помагаш!

Въпреки загорялата кожа на момчето, пролича нежната розовина, която премина по бузите му.

— Казах, сеньорита, че вие сте толкова мила, колкото сте и красива.

Кейт на свой ред също се изчерви.

— Благодаря, Марио, това беше очарователен комплимент.

В града те натовариха в колата кофи с боя, пирони и два чука.

— Струва ми се, че нищо не сме пропуснали — разсъждаваше Кейт на глас, когато затвори задния капак на колата. Марио кимна в знак на съгласие.

Преди да се върнат вкъщи, Кейт искаше да свърши още нещо. Тя бе решила да посети в бюрото му адвоката Уилис Паркър, чийто тайнствен клиент искаше на всяка цена да купи ранчото.

Обади се от ресторанта и си уреди среща за два часа.

След като се уговори с Марио за тръгване в по-късен час, Кейт се отправи към една многоетажна административна сграда близо до съда. Тя веднага намери номера на бюрото на Паркър и взе асансьора. Скоро след това се озова пред една безупречна на външен вид секретарка и каза името си. Усети как момичето внимателно я оглежда. Кейт неволно прецени, че не е облечена за делови разговор.

От другия край на коридора се чуха гласове. Вратата с надпис „Уилис Паркър“ се отвори и тя можа да съзре един дребничък плешив мъж с кариран костюм, който седеше зад много голямо писалище. Лицето му беше почервенияло, а с носна кърпа бършеше челото си.

— Но нали ви казах, правя всичко, което е по силите ми — чу го тя да казва. — Трябва да ми дадете малко време.

Говореше на някого, когото Кейт не можеше да види. Без съмнение, господин Паркър беше доста развълнуван.

Получи доста сдържан отговор със спокоен, но рязък тон, а на вратата се появи една висока сянка. Кейт затаи дъх. Дори и облечен в скъпо скроен костюм, тя веднага щеше да го познае. Беше Джефри Колтър, който напускаше бюро на адвокатата. В сивия костюм впечатлението, което правеше, беше още по-силно.

В същия момент Кейт стана и за учудване на секретарката изтича надолу по коридора към асансьора.

Колтър в никакъв случай не биваше да я вижда тук. Сърцето ѝ неспокойно биеше, докато чакаше асансьора. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, докато той дойде.

Означаваше ли посещението на Джеф тук нещо, което потвърждаваше нейното злоещо съмнение? Почти беше сигурна, че именно той е клиентът, който непременно иска да купи ранчото на леля ѝ. Въздействието му върху Уилис Паркър бе недвусмислено, адвокатът бе много притеснен.

Партер! Слава богу! Забързаните ѝ стъпки я изведоха навън. Останала без дъх, Кейт зави надясно, след това наляво по уличката с палмите и стигна до мястото, където Марио я чакаше.

През следващите дни Кейт имаше много работа и всичко, което трябваше да се свърши, бе важно, за да може ранчото да засияе в пълния си блясък.

В четвъртък следобед тя реши да осъществи още една своя идея. Искеше пак да отиде до пещерата, която бе открила онзи ден по време на разходката с Колтър. Нещо на това място я смущаваше.

Джеф със сигурност не беше човек, който бързо се нервира, и въпреки това беше силно обезпокоен, че тя се бе приближила до пещерата.

Кейт оседлаваше коня си, когато Марио влезе в конюшнията. Тя си помисли, че той сигурно добре познава околността и не може да не е чул за пещерата. За нейна радост той веднага се съгласи да я придружи.

Когато излязоха на полето, хладен вятър развя косите ѝ. Като сива завеса на хоризонта се струпваха тъмни облаци.

Близо до пещерата Кейт почувства, че на Марио тази разходка все повече не му харесва. Изостана зад нея, докато тя се приближаваше към мястото, където бе паднало парчето от глинения съд.

Небето се затъмни, сякаш предвещаваше нещастие. Кейт почувства първите капки дъжд върху ръцете и раменете си.

— Сеньорита — чу тя плахия глас на Марио, — трябва да се махнете оттам. — Гласът му заглъхна от внезапния вой на вятъра.

— Защо? — извика в отговор Кейт. — Какво знаеш за това място?

Въпреки усиливащия се вятър Кейт слезе на земята и потърси керамичното парченце. Марио със сигурност можеше да й каже нещо повече за произхода му.

За съжаление, тя не намери нито това парче, нито каквато и да било следа от другите. Дъждът се засили, едрите капки правеха малки дупчици в меката пръст.

Тефи нервно се дърпаше на юздите си, Кейт я беше завързала на един нисък храст. Една продължителна зигзагообразна светкавица прорязва черното небе. Веднага последва заглушителен грохот от гръмотевица.

— Моля ви, сеньорита! — Марио също беше слязъл от коня, но остана достатъчно далеч от входа на пещерата. — На колене ви умолявам, махнете се оттам. Тук има призраци. — Черните му очи се разшириха от страх. — Странни неща се случиха тук. От пещерата се чуваха шумове и тайнствен смях.

Невярваща на очите си, Кейт погледна уплашеното му лице.

— Смях? — Очевидно Марио много се страхуваше от това място. — Марио, няма никакви призраци! — гневно му се скара тя. — Подобен шум има своето естествено обяснение.

Думите й потънаха в нов гръмотевичен грохот.

— Ти знаеш повече за тази местност, отколкото искаш да ми кажеш.

— Да, да, сеньорита, ще ви разкажа, макар да не трябва... — Той си пое дъх и избърса лицето си от дъжда. — Тук беше убит вашият чичо Уил. — Последните думи той произнесе шепнешком.

След това неочаквано скочи върху коня си и се отдалечи в галоп.

Учуденото момиче остана сред плющия дъжд. Убит? Думата кънтеше в съзнанието на Кейт. Сигурно това е плод на фантазията на момчето.

Изведнъж тя забеляза, че всъщност бе съвсем сама в това диво място. Изтича до Тефи, чиито очи бяха разширени от панически ужас.

Животното се дърпаше от юздите си, за да се освободи.

Нищо чудно, помисли си Кейт — през това време вече дъждът се изливаше като порой. Светкавици и гръмотевици се гонеха една след друга.

Кейт се опита да освободи мокрите кожени каиши. Конят успя да се отскубне и в див ужас се отдалечи. С всички сили Кейт хукна след животното, докато най-после, останала без дъх, се строполи на земята.

Мокра и кална, тя отново се изправи. Отчаяна търсеше пътя към ранчото. Силният дъжд се лееше като из ведро като непроницаема завеса.

Дрехите бяха полепнали по тялото на Кейт, а водата от мократа ѝ коса се стичаше по лицето ѝ. Упрекваше се, че сама си е виновна за положението, в което се намираше. Не знаеше накъде трябва да тръгне. Уморена и зъзнеща, тя се свлече на земята пред една скала.

С растящо безпокойство установи, че безвъзвратно се е загубила. Не можеше да се подслони никъде другаде, освен в зловещата пещера.

Въобразяваше ли си, или наистина някой с бясна скорост яздеше насреща ѝ.

Приличаше на дяволски ездач, който всява ужас с черната си мантия, развяна от вятъра и дълбоко нахлупената над лицето шапка.

Обзета от безгранична паника, Кейт — се затича. Беше безсмислено, защото конят и ездачът неумолимо се приближаваха. Кракът ѝ се закачи в някакви камъни и тя падна...

— Кейт! Ударихте ли се? — чу тя един глас да пита. Той достигаше до нея някъде много отдалеч. Силни ръце я вдигнаха от мократа земя. — Ударихте ли се? — повтори гласът настойчиво.

Кейт погледна право в разтревоженото лице на Джефри Колтър. Очите му бяха също така неспокойни, както и настръхналата природа наоколо.

— Как ме намерихте? — Тя трепереше от студ. — Къде е Марио? Как е той?

Колтър я погледна разгневено. Той не обръщаше внимание на дъжда, който се стичаше по него.

— Марио е добре. Тъкмо бях в ранчото на леля ви, когато той се върна с коня. Разказа ми какво се е случило. Имаше доста гузен вид. Но когато след това видяхме коня да идва без вас... — Джеф обвинително ръцете си около нея.

— Моля ви, не се сърдете на Марио. Вината е само моя. Не трябваше никога да го карам да идва с мен. Бедното момче едва не умря от страх.

— А вие? — осведоми се той гневно. — На вас не трябва ли да се сърдя, особено след като ви предупредих да внимавате с това място? Много великодушно от ваша страна е да вземете Марио под закрилата си, но какво става с вас. — Той я сложи да седне на земята без особени нежности. — Погледнете се все пак, цялата сте кална и мокра, от главата до петите. Какво да кажа на леля ви?

— О, аз съм добре. Освен топла баня и сухи дрехи нищо друго не ми трябва.

Кейт упорито отметна мокрите си къдрици, като се надяваше, че той не е забелязал как лицето ѝ се изкриви от болка, когато я сложи да седне на земята. Чувстваше остър бодеж в левия си глезен. Трябва да си е изкълчила крака, когато падна. Тя не пое ръцете му, протегнати, за да ѝ помогнат, и тръгна, накуцвайки, до него.

Колтър свали наметалото си и го хвърли върху треперещите ѝ рамене. С усилие успя да я качи на гърба на Домино и да се метне на седлото зад нея. Твърде уморена, за да може да се противи на всичко това, Кейт се отпусна в обятията му.

— По-добре да ви заведа на сушина. Тогава ще ми разкажете какво всъщност сте търсили тук. — Джеф пришпори коня си.

Обидена, Кейт вдигна главата си, когато се приближиха до една малка просека.

— Къде ме водите? Това не е пътят за ранчото!

— Естествено, че не е — нетърпеливо изръмжа той. — Пътеката е залята от дъжда. Вече не можем да я намерим.

— Да, но... — запротестира тя, но след това си наложи да се успокои. — В каква посока всъщност ще яздим?

Гласът на Колтър звучеше студено:

— До най-близкия подслон. Случайно това е моята колиба.

Джефри Колтър и Кейт пристигнаха в ранчото късно на следващата сутрин. Чуха непознати гласове на двора. Докато Джеф завързваше Домино, Кейт тръгна към къщата. Една голяма тъмна

лимузина беше спряла пред главния вход. Двама непознати стояха с леля й на входа.

— Гостите ли са пристигнали? — осведоми се Джеф и се опита да я настигне. — Всъщност те трябваше да дойдат днес следобед.

Кейт се огледа със съжаление, а след това вдигна очи към добре облеченото същество — младото момиче отсреща — то говореше с леля Сю и се смееше.

— Боже мой, как изглеждам! — процеди Кейт угрижено. — Тя е като свежа лилия, а аз като увехнала.

Със замислено лице Джеф дръпна зад ухото й една немирна къдрица.

— Така е!

— Най-последно си дойде. — Леля Сю притисна ръцете на Кейт. Гласът й звучеше спокойно и непринудено, но Кейт веднага разбра по лицето й, че се е безпокоила. — Тъкмо навреме.

Тя приглуши гласа си и допълни:

— Толкова се радвам, че нищо не ти се е случило. След като Джеф тръгна, знаех, че няма да можете да се върнете тук. Най-близкото убежище е неговата колиба.

След това тя се обърна към останалите:

— Кейт, това са съдията Джим Флетчър и неговата племенница Памела.

Прекалено сдържаното поведение на Памела накара Кейт да осъзнае колко зле изглежда. Тя пусна ръката, която русокосото момиче й бе подало.

— Леля ви току-що ми разказа за вашата малка неприятност през последната нощ — продължи Памела и хвърли към Джефри Колтър поглед, изпълнен с възхищение. — Трябва да кажа, че умеете да избирате спасителя си.

Тя мина покрай Кейт и се изправи до Джеф. Безгрижно го хвана под ръка.

— А вие? — каза тя и погледна замечтано към него. — Вие сигурно сте големият господин Колтър. Спасителят на дами в беда. — Тя лукаво погледна към Кейт.

Съдията Флетчър, когото Джеф много внимателно наблюдаваше, пристъпи с изпитателен поглед.

— Колтър? Не познавате ли случайно един съдия на име Хамилтън Колтър? С него съм се срещал на лов. Той има и син. Доколкото знам, спортист и адвокат.

Джеф се усмихна и освободи ръката си от ръката на Памела.

— Много добре познавам съдията Колтър. Аз съм неговият син.

Джеф бързо отвърна глава от недоумяващите очи на Кейт и от непоносимия хищнически поглед на Памела.

Кейт се извини бързо и изтича в къщата да се преоблече. Пред вратата още веднъж се огледа. Джеф Колтър и Памела Флетчър, изглежда, добре се забавляваха.

Този път Кейт избра от гардероба си една зелена ленена рокля. Цветът хармонираше точно на току-що измитата ѝ смолиста коса. От кутията за бижута извади блестящата перлена огърлица на майка си и я окачи около елегантната си шия. След като бе направила няколко внимателни крачки с обувките на висок ток, тя се завъртя и хвърли поглед в огледалото.

— Това вече ще докаже на госпожица Памела, че невинаги изглеждам като Пепеляшка.

Когато часовникът в коридора удари шест, Кейт чу гласа на Бил Остин на входната врата. Навярно Хуан току-що го беше пуснал да влезе.

Памела и чичо ѝ се бяха оттеглили в стаите си, за да се преоблекат за вечеря, а тя бе видяла Джеф да язди към неговата ловна колиба.

Кейт беше малко развълнувана от предстоящата среща с Бил Остин. Колкото по-малко публика имаше, толкова по-добре.

— Бил, колко е приятно отново да ви видя! — каза тя, но гласът ѝ не звучеше както обикновено звънко.

— Кейт, вие изглеждате още по-хубава! — Той хвана ръцете ѝ и я притегли към себе си. — Когато Бил Остин си избира някое момиче, то е истинско!

Внимателно Кейт се освободи от неговата прегръдка и го заведе във всекидневната. Сю Стоктън тъкмо бе оправила цветята на масата. Нейната светлорозова рокля хвърляше топъл отблясък върху лицето ѝ. Кейт отгатна, че съдията Флетчър също е допринесъл за това сияние.

След като Кейт представи Бил, Сю Стоктън предложи Хуан да му покаже стаята. С разточителни комплименти за красотата на дома Бил

се сбогува с дамите и последва Хуан.

— Значи това е твоят приятел? — каза леля й. — Изглежда добре. Откъде е?

Кейт се стресна от забележката на леля си. Зададе си въпроса дали и другите смятат също Бил Остин за неин приятел.

— Казва, че е от Тъксън. Всъщност зная много малко за него. За първи път го видях в самолета и той се самопокани тук.

Леля й се обърна към нея, в очите й имаше малки искрици.

— Знае ли Джеф за третия ни гост?

Кейт почувства как бузите й се изчервяват.

— На Джеф Колтър вероятно му е безразлично кого ще поканя — отвърна тя по-остро, отколкото имаше намерение да го стори. Тогава разбра, че по този начин е признала своето неудоволствие, и небрежно допълни: — Освен това сега сме чифт число — ти и съдията, Памела и Джеф, Бил и аз.

— Сигурна ли си, че двойките трябва точно така да се разпределят, скъпа моя?

За облекчение на Кейт съдията влезе в помещението и така прекрати разговора. Кейт се оттегли, за да провери дали е готова вечерята. Леля Сю се радваше на присъствието на съдията.

Но веднага студен душ обля Кейт. Когато влезе в кухнята, тя се натъкна на Консуела, чийто огнен поглед залепна върху Кейт.

— Най-последно сме сами, сеньорита — прошепна гневно момичето. — Никога няма да позволя да ме отведат в самотна колиба, за да бъда сама със сеньор Колтър. — Тя буквално съскаше и направи няколко заплашителни крачки към Кейт. — Преди вие да дойдете тук, ние двамата със сеньор Джеф бяхме добри приятели, често разговаряхме. Сега той непрекъснато трябва да се грижи за вас.

Ръката й стисна един дълъг остър нож, докато продължаваше да говори:

— Може би ако не бяхте толкова красива...

Кейт я гледаше и не вярваше на очите си.

Нима беше възможно Джеф да има нещо общо с това момиче? Може би най-добре би било да каже направо на Консуела какво мисли. Но тя се овладя.

— Консуела, стига! Остави ножа и продължи работата си. Това наистина не те засяга, но искам да сме наясно. Господин Колтър също

не е възхитен от цялата тази история. Ако госпожа Стоктън научи за този случай, не само ти ще загубиш работата си, а и майка ти. В бъдеще ще трябва малко по-добре да се владееш. Още една-единствена сцена като тази, и ще разкажа всичко на леля си. Не ме принуждавай, защото обичам майка ти и зная, че тя много би се огорчила.

Предупреждението на Кейт удари в целта. Консуела пусна ножа, очите ѝ се разшириха от страх.

— О, сеньора! Моля ви, не правете това. За мен и майка ми това е единственият дом. Обещавам ви, няма да се повтори.

Кейт се съмняваше в нейната честност, но заради Мария реши да запази случилото се за себе си.

— Е, добре, Консуела. Сега отново ще се погрижа за гостите.

Кейт напусна кухнята. Тя не видя как спокойният израз в очите на Консуела се превърна в дълбока омраза.

Бил Остин оживено разговаряше с леля Сю и съдията. И двамата, почти с облекчение, се зарадваха на идването ѝ.

— Господин Остин току-що ми разказваше за магазина си за сувенири в Мексико — каза леля ѝ. — Продавал предимно глинени фигури и други неща, които хората там произвеждали. Каза, че вече имало много туристи.

Тя покани Кейт да седне. Веднага и Остин се настани до нея.

— Звучи интересно, Бил. С удоволствие бих разгледала нещата, които продавате.

— Наистина ли? — Очите му весело блестяха. — За съжаление, нищо не взех със себе си, но ти ще получиш една от най-красивите ми фигурки, принцесо. — Той не забеляза смущението на Кейт от интимното му обръщение. — Когато следващия път мина оттук, ще ти донеса една.

— О, не. Това наистина не е необходимо — бранеше се тя.

В този момент Сю Стоктън му поднесе чиния със сандвичи.

— Вашият магазин се намира в Аламедос, нали, господин Остин? — осведоми се тя. — Доколкото зная, там след няколко седмици ще има голяма фиеста. Всъщност исках да заведа моите гости и племенницата си там. Тогава всички ще можем да разгледаме вашия магазин.

— Чудесна идея! — подхвана Остин. — И докато сте там, ще бъдете и мои гости. Аз имам къща и вие сте винаги добре дошли.

Фиестата продължава два дни, през това време моята „Каза Хермоза“ е на ваше разположение.

Кейт се опита да възрази, но той посегна към ръцете ѝ.

— Моля ви! В никакъв случай не искам да чуя отказ. Хотелите и без друго ще бъдат препълнени. Няма друга възможност, освен да се съгласите.

Преди още някой да се опита да каже каквото и да било, той извика:

— Ще се погрижа за всичко.

Той се поклони пред Сю Стоктън и допълни:

— Понеже ме приехте така любезно сред вашите гости, искам да се реванширам, госпожо Стоктън. Държа на думата си и получавам винаги онова, което желая.

Последните му думи, макар и изречени с лекота, звучаха като заплаха. Отсреща от коридора прозвуча смях и в следващия момент Джеф и Памела влязоха. Усмивката на Колтър изчезна в момента, когато видя Бил Остин седнал до Кейт. Малко нервно тя стана и ги представи един на друг. Остин очевидно не позна Джеф.

Бяха поканени на масата и се отправиха към съседната стая. Изведнъж Джеф се изправи зад Кейт. Той я хвана за раменете и я задържа. Мрачното му лице издаваше, че с нещо не е съгласен.

— Защо не ми каза, че той ще дойде? — попита той.

Кейт бе така слисана от неговия въпрос, че само можа да каже:

— Какво? Нима беше необходимо?

Неговата хватка ставаше все по-твърда:

— Не желая да го виждам отново. Аз...

— Джеф! Кейт! Къде сте? — извика леля ѝ. — Вечерята е сервирана.

Кейт избърза към столовата. Чувстваше, че Джеф Колтър върви плътно зад нея.

Когато отново бе в стаята си, Кейт седна край прозореца. Обхвана брадичката си с длани и загледа лунната светлина, която осветяваше пейзажа.

Беше толкова тихо, че се чуваше само постоянното тиктакане на инкрустирания златен часовник върху скрина.

Изведнъж се чуха стъпки под прозореца. Мислите ѝ бяха прекъснати от някакъв шум. Кейт внимателно погледна през пердетата и видя две фигури, които се движеха между дърветата.

— Ще трябва да си намерите друго скривалище, сеньор — чу тя дрезгавия глас на един мъж. — Момичето души тук наоколо, може би знае вече твърде много.

През клоните на едно дърво Кейт можа да разпознае тъмния силует на един от двамата мъже. Другият, по-висок, стоеше зад един по-нисък храст.

— Ти, глупако, защо я допусна толкова близо до мястото? — изсъска вторият глас. — Това беше твоя задача. Не намери ли друго място?

— Да, долу край реката. Консуела го откри.

Дрезгавият глас се загуби, когато двете фигури изчезнаха в тъмнината. Кейт наостри уши, за да чуе още нещо, но гласовете бяха станали неразбираеми.

Известно време тя стоеше като вцепенена. Скривалище! За какво! Консуела значи има нещо общо с това.

Бегло си спомни за тревогите на Мария за някакъв мъж, който Консуела е срещнала. Имаше ли връзка между този мъж и онзи другия, който току-що произнесе името ѝ.

Противно на всякакъв разум, Кейт реши да ги последва. Нервно облече дебел вълнен пуловер и дълги панталони. Съзнателно избра тъмен цвят, за да може незабелязано да се придвижва навън, и на пръсти се измъкна по коридора. Като излезе, внимателно се запромъква между по-малките постройките.

Първо си помисли да оседлае Тефи, след това реши, че е по-разумно да ходи пеша. Самотен ездач по това време би предизвикал повече съмнения, особено ако другите двама ездачи вече са събудили някого.

Придвижването беше трудно, но с помощта на пълнолунието и на някои камъни, зад които можеше да се скрие, Кейт се надяваше да намери следата на непознатите.

Призрачна тишина обгръщаше всичко, а лунната светлина му придаваше сребристо отражение. Пейзажът беше великолепен.

Кейт вървеше в сянката, докато се приближи до пътя край реката. Щастие ѝ се усмихна. По земята можеха да се различат пресни

следи. Внимателно тръгна край брега и наблюдаваше накъде водят следите. На няколко пъти се скри зад една скала, за да може да се послуша. Все още пред нея не се чуваше никакъв шум.

„Колко ли далеч са стигнали?“ — питаше се тя. Безпокоеше я възможността мъжете да я открият, но веднага я отхвърли.

Бавно се промъкваше по широката крива на реката. Видимостта към отсрещния бряг беше намалена от ниско сведените клони на един бор. На това място реката беше по-плитка и колкото по-близо стигаше до завоя, толкова по-добре се виждаха върховете на камъните, които се подаваха от водата.

За един ездач би било лесно да прекоси реката на това място, ако след последния дъжд нивото на водата не се бе повишило толкова много.

Изведнъж следите се разделиха. Едната от тях водеше покрай брега на реката, а другата край бора и около завоя. Трудно ѝ беше да реши кой път да поеме.

Изведнъж чу шум от конски копита. Тя потърси отчаяно някакво скривалище и накрая се сгуши под една издатина на скалата, съвсем близо до брега на реката. Конските копита се чуваха все по-близо.

Кейт не се осмеляваше да се огледа. Тя притисна лицето си до мекия мъх. Дали я бяха открили? Остана в това положение неподвижна като камъка. Беше внимавала да не се движи много близко до брега по меката почва. Но бе забравила да провери дали обувките ѝ все пак не са оставили следи върху глинестия път.

Кейт внимателно обърна глава, за да може да види самотния ездач. Беше изчезнал зад един хълмист гребен. Дали да чака, докато се появи вторият ездач?

Кейт погледна към ръчния си часовник. Два и половина! Копнееше за топлината на леглото си. Трябваше да изчака поне петнайсет минути.

Какво щеше да каже, ако някой я видеше, докато се връща. Усмихна се на себе си. Най-добре би било да разкаже, че е лунатичка и че често ѝ се случва нощем да обикаля околностите.

Кейт събра целия си кураж и се надигна. Искаше да заобиколи брега на реката и на безопасно разстояние от нея да се върне в ранчото, в случай че все пак се появи и вторият конник.

Когато стигна до ранчото, надлъж и нашир не се виждаше нито кон, нито ездач, цареше мъртва тишина, само лекият бриз напяваше в дърветата.

Беше почти три и половина, когато Кейт съблече мръсните си дрехи и можа най-после да се шумугне в чистата пижама.

Тя прекара една неспокойна нощ. Сънува някакъв конник без глава, който я преследва. След това конникът изхвърли една глава, направена от тиква, която имаше някаква ужасна прилика с Бил Остин.

По едно време неспокойният ѝ сън бе прекъснат от някаква затръшваща се врата. Но тя веднага заспа отново.

На следващата сутрин, когато Кейт стана, чувстваше, че краката и ръцете ѝ тежат като олово. Тялото ѝ беше вдървено от нощните скитания. Бързо се мушна под душа, облече си блуза на кафяви и бели райета и една пола. Наметна се с един кафяв пуловер и отиде в столовата. Отдалеч се чуваше пронизителният смях на Памела.

Когато Кейт прекрачи прага на помещението, видя, че на масата има още някой, освен Памела. Леля ѝ тъкмо беше отишла в кухнята. Малко изненадана, тя се чудеше къде би могъл да бъде Бил. Във всеки случай беше вече доста късно.

В този момент до приборите си видя едно писмо. Беше от Бил Остин. Пишеше, че се е сетил за неотложна работа и затова се бе наложило да си замине по-рано, отколкото бе възнамерявал. И така, значи не бе сънувала. Очевидно онова, което бе чула насън, беше вратата на неговата кола.

Леля Сю се появи на прага на вратата с букет цветя в ръка.

— Видя ли писмото, скъпа?

— Да, благодаря.

— Памела каза ли ти вече, че искаме да отидем да пазаруваме? Надявам се, ще ни придружиш?

Преди Кейт да може да отговори, Памела настоя:

— Да, моля те!

След това тя се обърна към Сю Стоктън:

— Струва ми се, че вашата племенница е прекарала една безсънна нощ заради Бил Остин. Трябва да я принудите да поспи още малко, преди да тръгнем. В противен случай ще припадне.

Тя коварно се усмихна на Сю Стоктън.

Кейт скочи:

— Не съм уморена.

Тя изведнъж онемя, когато погледът ѝ се спря на Джеф.

Лицето на Джефри Колтър беше бледо в контраст на лицето на Кейт, чиито бузи горяха.

„Колко ли дълго беше стоял тук и беше слушал — помисли си Кейт. — Дали беше чул забележката на Памела? Изразът на лицето му издаваше точно това.“

— Джеф! — Памела веднага отиде при него.

— Каква изненада! Ако знаех, че вие ще дойдете...

Колтър се освободи от ръката ѝ, която с интимен жест се бе протегнала към него...

— Идвам, за да взема съдията. Искаме да отидем в планината.

Отговорът беше насочен към Памела, но тъмните му очи наблюдаваха Кейт, докато той говореше.

— Къде е Остин?

— Тръгнал си е. — Кейт отново седна на масата. — Имал уговорка и затова трябвало да замине по-рано. — Тя се принуди да го погледне. Напразно се мъчеше гласът ѝ да звучи спокойно, когато допълни: — Вероятно вината е моя. Аз пропъждам мъжете с моя чар. Нека това бъде поука за вас, господин Колтър.

Устните на Джеф се изкривиха в усмивка.

— Според мен това е много радостно предизвикателство, госпожице Макуайър.

Розовите крайчета на пръстите на Памела докоснаха неговата ръка.

— След онова, което видях, когато те двамата бяха с Бил, драги мой Джеф... — Погледът ѝ се спря най-напред на Джеф, после на Кейт. — Ако едно момиче не може да спи заради един мъж, тогава то не се интересува само бегло от него, нали?

— Вярно ли е това, Кейт? — Гласът на Джеф звучеше тихо.

В този момент тя не можеше да му даде никакво разумно обяснение за безсънната си нощ. Затова отговори малко раздражено и остро:

— Все пак съм достатъчно голяма и мога да правя каквото ми харесва. Надявам се, не виждате в това нищо осъдително. Във всеки случай сега нямам желание да говоря по този въпрос. Наистина съм много уморена и ще си легна отново. Лельо Сю, моля те, събуди ме, когато сте готови.

А когато мина покрай Джеф, го чу да прошепва:

— Приятни сънища.

Когато Кейт се събуди от краткия си сън, се чувстваше вече по-добре. Облече се за пътуването в града.

Тъксън беше приятен град за покупки. Кейт, леля ѝ и Памела намериха в малките приятни магазинчета точно онова, което им бе

необходимо за празненството.

По-късно Кейт и леля ѝ седнаха на чаша кафе в един красив малък ресторант, докато Памела отиде да си избере още една рокля.

— Имаш ли всичко, което ти е необходимо за пътуването? — попита леля Сю племенницата си.

Кейт се усмихна:

— Ако нямам, бих могла да помоля Памела да ми даде нещо. Тя облича вече четвъртата си рокля.

Сю Стоктън поклати тъжно глава.

— Жалко. Джим ще трябва заради нея да купи поне още два куфара.

— Мъчно ми е за него. Толкова приятен и толкова общителен. Памела обаче е...

— Покварена?

Леля ѝ погледна замислено пред себе си.

— Сестрата на Джим вече не бе много млада, когато роди Памела, и вероятно много я е разглезила. Затова тя винаги иска да става нейното. Джеф е на мнение, че няма да ѝ навреди едно добро натупване.

Кейт замислено бъркаше кафето си.

— Знае ли Джеф, че искаме да отидем в Мексико?

— Джим ще му каже. Заедно отидоха в пустинята. Ще могат да си кажат доста неща, след като толкова дълго ще бъдат заедно.

За няколко минути те замълчаха. После Кейт погледна към леля си.

— Защо не си ми казал, че Джеф е адвокат? Аз си мислех, че той е един от твоите служители.

— Просто не помислих за това. А не мога и да си представя Джеф по друг начин, освен като ездач. Преди ти да пристигнеш, той завърши един много важен процес. Всъщност той нямаше намерение да остава толкова дълго тук, но след смъртта на Уил — нали знаеш, той бе за мен голяма опора. Погрижи се дори за литературата за добива на метали, когато намери тук следи от руда. Мислехме, че рудата е причината, поради която ни предлагаха толкова много пари за ранчото. Джеф занесе в Тъксън проби за анализ.

— Какво показаха пробите?

— Онзи, който иска да купи ранчото, не го иска заради суровините, който могат да се добият тук. Едно рудно находище представлява интерес само ако е голяма жила. Но ние не знаем дали е така.

— Значи ти все още опипваш в тъмното?

— Точно така, Кейт. Бих искала да зная причината.

Разговорът бе прекъснат, когато дойде Памела. Тя носеше в ръка нова кутия с дрехи.

В ранчото се върнаха по-рано от предвиденото. Докато Памела и Сю Стоктън отиваха в къщата, за да разопаковат своите неща, Кейт по най-краткия път изтича в конюшните.

Тя мина край олеандровото дърво, зад което бе разположена терасата. Изведнъж чу гласове. Любопитно погледна през клоните и видя Джефри Колтър и Консуела на една пейка. Разпилените дълги коси на момичето стигаха чак до раменете ѝ. Тъмната ѝ кожа блестеше на фона на яркорозовата блуза. Дълги тюркоазни обеци се люлееха на ушите ѝ. Консуела приличаше на истинска циганка.

Всеки мъж би могъл да се чувства запленил от нея, помисли си Кейт, особено мъж като Джефри Колтър, толкова сраснал се с природата тук.

Кейт наблюдаваше как момичето мушна ръката си под мишницата на Джеф, за да му каже нещо на ухо. Колтър наведе главата си, сякаш много внимателно я слушаше. Кейт бързо се върна назад, за да не гледа повече. Трябваше да мине през терасата, за да стигне до стаята си, следователно точно покрай тях. А това тя не искаше да прави. И така. Върна се обратно към входа.

— Хей, Джеф! — чу тя скоро след това гласа на Памела. — Елате да видите какво купихме. Нали ще пиете кафе с нас? Сю тъкмо го сервира.

— Благодаря, вече пих — го чу Кейт да отговаря. — Къде е Кейт?

В този момент тя се появи зад ъгъла. Лицето на Колтър издаваше напрежение и в кимването с глава за поздрав нямаше много сърдечност. Памела се зарадва още по-малко на появата ѝ.

— Аха, тук ли си? — каза тя мрачно. — Тъкмо искахме да прием кафе.

Преди Кейт да отговори, Джеф пристъпи напред. Взе пакетите от ръцете ѝ и ги сложи на масата в коридора.

— Тя ще дойде малко по-късно да пие кафе — нареди той. — После се обърна към Кейт: — Хайде, ела да седнем на терасата. Искам да говоря с теб.

— Има ли нещо, за което трябва да говорим? — Гласът ѝ звучеше спокойно и овладяно, но вътрешно тя се страхуваше от тъмните изпитателни очи, които, изглежда, искаха да проникнат в душата ѝ.

Той я хвана за ръката.

— Да — каза той мрачно. — Струва ми се, да.

Те стъпиха на обляната в слънце тераса, върху която бяха наредени столове от ковано желязо.

— Какво съм направила? — осведоми се тя, докато той слагаше два стола. Седна до него, широкият му гръб закриваше погледа ѝ към вратата.

— Може би ще ми обясниш какво прави през нощта навън?

— И да ти кажа, ти все едно няма да ми повярваш, че съм гледала звездите.

Нейната престорена веселост не можа да го заблуди.

— Съвсем ли не помисли за опасността, на която се излагаш? Всичко можеше да ти се случи.

Гневният израз на лицето му почти изчезна.

— Обещах на леля ти да се грижа за теб. Но не мога денем и нощем да вървя по петите ти. Бих искал да зная — той се изкашля, — защо всъщност го направи?

— Защо не попиташ твоите информатори? — отговори Кейт и стана. — Ти имаш добър източник на информация.

Джеф ѝ препречи пътя.

— Досега работихме един срещу друг, какво би станало, ако сега, за разнообразие, започнем да си сътрудничим?

— Няма какво да кажа — отговори тя. — Моля те, отдръпни се! Кафето ми ще изстине.

Джеф очевидно бе много разгневен. Той не се помръдна и на сантиметър от мястото си и мрачно бе вперил поглед надолу към нея.

В гласа му се чувстваше едва сдържан гняв.

— Ти не ми даваш възможност за избор. Ще телеграфирам на баща ти да те чака със следващия самолет.

Кейт разярена погледна към него.

— Няма да посмеееш да го сториш! — изсъска тя.

— Ще се осмеля да направя всичко, което е необходимо, за да си върн от опасност.

— Ти искаш да се отървеш от мен, нали? — изкрещя тя възмутена. — Но аз ще остана, та ако ще и да трябва да се ожения за Бил Остин.

Кейт седеше в стаята си пред огледалото. Беше сложила лакти върху тоалетната масичка с мраморна плоча, а брадичката ѝ бе опряна на ръцете. Замислена, тя наблюдаваше лицето си в огледалото.

— Кейт — чу тя леля си да я вика. — Ние сме готови. Хуан ще дойде да вземе нещата ти.

Кейт стана и приглади полата на светлосинята си пътна дреха. Тя се присъедини към Памела и леля си, които напускаха къщата, за да се качат в колата на съдията.

До границата не беше далеч. Пътят минаваше около стотина километра през местност, обрасла с кактуси. Планините тази сутрин изглеждаха особено насечени.

Против волята си, Кейт непрекъснато мислеше за Джеф Колтър. Те спряха точно на мексиканската граница, когато една бърза, черна спортна кола закова зад тях. Сърцето ѝ радостно трепна, когато за миг ѝ се стори, че Джеф е шофьорът ѝ. Но малко преди да стигнат до целта си, колата зави в друга посока.

Аламедос беше съвсем близо до границата и колкото повече приближаваха града, толкова по-напрегната ставаше Кейт.

Навярно вече беше време за фиестата, защото по тесните улички, през които минаваха, се виждаха само самотни кучета и няколко деца, които любопитно ги оглеждаха. Стигнаха до центъра на града. Пазарният площад беше обкичен с цветя.

— Погледнете там! — Кейт посочи отсрещната страна на площада. — Каква красива стара църква!

Съдията Флетчър кимна:

— Това е останало от колониално време. Един стар град. Тук ще откриеш испанско-мавританското влияние.

Той насочи колата към една алея с палми и спря пред великолепен стар господарски дом, чиито розови стени блестяха на слънцето. Зад един от прозорците се движеха сенки. След това се отвори голямата врата и един безупречно облечен индианец ги поздрави.

— Добре дошли в „Каза Хермоза“! — каза той на английски език с акцент. — Моля, заповядайте! Сеньор Остин веднага ще дойде.

Скоро Бил се появи. В този дом си личеше колко на мястото си е той, така поне с помисли Кейт.

— Кейт! — Той посегна към ръцете ѝ. — Изглеждаш чудесно! — След това се обърна към другите: — Надявам се, че сте пътували добре. Пепе ще занесе нещата ви в стаите. Надявам се да ви харесат.

След като се настани, Кейт много спокойно разопакова багажа си. Бил беше избрал за нея най-хубавата стая. От едната страна имаше изглед към градината, която приличаше на парк, а от другата се виждаше пазарният площад на Аламедос. В центъра на площада имаше водоскок, който блестеше на късното следобедно слънце.

Съвсем наблизко се сглобяваше музикален павилион. Кейт се сети, че още тази вечер трябваше да има танци. Всеки трябваше да се появи костюмиран...

Вечерята беше сервирана в една просторна, голяма стая. Огромен свещник висеше в средата на една от гредите. Свещите му хвърляха призрачни сенки към тавана и по стените.

Всички бяха вече облечени в костюмите си, тъй като веднага след вечерята искаха да отидат да танцуват.

Въздухът беше изпълнен с уханието на безброй разцъфнали цветя, когато малко по-късно напуснаха „Каза Хермоза“ и отидоха на площада. Кейт наблюдаваше маскираните танцьори под вълшебното небе, обсипано със звезди.

Цветовете на техните костюми се смесваха също като в калейдоскоп: блестящо тюркоазно, богато украсено със злато, крещящо розово, искрящо сребристо и сапфирено синьо. Кабалеро и сеньорити танцуваха индиански танци с цигани, бикоборци и каубои.

— Наистина е великолепно — каза тя. — Едва ли един художник би могъл по-добре да съчетае цветовете.

Бил кимна.

— Аламедос е относително богат град. В миналото е бил град на среброто. Някои от хората, които виждаш тук, все още живеят от богатството, което са натрупали техните предци.

Кейт потропваше в ритъма на мексиканските танци. Музиката беше великолепно за танцуване.

Тя наистина беше в прекрасно настроение.

Бил я заведе до една маса близо до музикалния павилион. Мигновено Кейт беше заобиколена от кабалеро, бикоборци и цигани. Всички я молеха за следващия танц. Бил я поведе със себе си към средата на площада. Кейт видя, че Памела си избра партньор от една група млади мъже.

Китари и цигулки свиреха романтична мексиканска мелодия. Кейт се отскубна от обятията на Бил. Имаше чувството, че някой я наблюдаваше.

Обърна глава и откри един висок, мургав кабалеро, който бе на десетина метра от нея, облегат на една от колоните на музикалния павилион, втренчен в нея.

Неговата височина допълнително се подчертаваше от костюма му. Облечен беше от главата до петите в черно. Сребристи кантове украсяваха страничните шевове на черния панталон. Късото му яке бе леко отворено. Кейт можа да види черна връзка върху бяла риза. Бялото беше в силен контраст със силно загорялото му лице, което бе полуприкрито от фалшиви мустаци и маска. Очите зад маската наблюдаваха Кейт. Тя потръпна.

— Кейт! — загриженият глас на Бил я извади от вцепенението ѝ. — Трепериш! Ще изтичам бързо до вкъщи и ще ти донеса нещо да се наметнеш.

— Не, Бил, няма нужда! — бранеше се Кейт.

— Веднага ще се върна. Преди да е започнал следващият танц, вече ще съм дошъл.

Кейт гледаше как Бил си проправя път през танцуващите двойки. Музиката започна отново и приканваше танцьорите на танго. Кейт търсеше Бил, но той никъде не се виждаше. Тогава тя видя човека в черния костюм, който се приближаваше към нея. Неподвижна,

прикована от неговия поглед, тя продължи да стои на едно място, докато той я обхвана с ръце.

— Вие ще танцувате с мен този танц, нали, сеньорита? — Беше нареждане, а не молба. Дълбокият му глас се приглушаваше от силен акцент.

Преди да може да отговори, те потънаха в пъстроцветното море от хора. Танцьорите наоколо бяха като в мъгла пред очите на Кейт. Дори музиката сякаш стана по-тиха и само неговата силна ръка и ударите на сърцето бяха действителност. По някаква необяснима причина тя се чувстваше приютена в неговите обятия.

Беше много вълнуващо да танцуваш с този чужденец. Неговата близост накара кръвта ѝ да закипи и тя с дълбок копнеж жадуваше музиката никога да не спира.

Кейт погледна към него. Една весела усмивка бе легнала на устните му.

— Какво стана? — попита тя, като се опитваше да потисне объркването си. — Да не съм ви настъпила?

Усмивката му се превърна в широка гримаса и макар че музиката спря, той продължи да я държи здраво.

— Не може да бъде, сеньорита. Вие танцувате като ангел!

Докато разпалените танцьори силно ръкопляскаха, кабалерото поведе Кейт към една обсипана с цветя беседка зад музикалния павилион. Оркестърът отново засвири латиноамерикански танц.

За своя най-голяма изненада Кейт позволи на чужденеца да я грабне в обятията си. Някъде по средата на танца тя откри Бил от другата страна на площада. Той я търсеше. Зелената ѝ наметка бе праметната на ръката му.

— Моля да ме извините. Моят придружител ме търси.

Против волята си мъжът я освободи. Но след това я притегли още веднъж към себе си и прошепна на ухото ѝ:

— Този път ще ви пусна да си отидете, сеньорита, но след това вече никога. Внимавайте!

— Ето те и теб! — Лицето на Бил беше почервеняло. Въздухът не му достигаше, сякаш бе тичал. — Не ти се сърдя, че си избягала. Аз... вкъщи цареше доста голям безпорядък.

Кейт не обърна внимание на забележката му и позволи да ѝ сложи наметката. Бил я заведе обратно до масата.

— Къде ходите цяла вечер? — посрещна ги съдията в добро настроение.

Кейт се усмихваше и избягваше да отговори на неговия въпрос. В никакъв случай не искаше да признава, че последните два танца са й били като насън, в обятията на един висок, представителен чужденец.

Памела се приближи до масата. Един дребен мургав мъж, преоблечен като матадор, се отзова до нея. В костюма си, подобен на чувал, изглеждаше като карикатура.

— Бих искала да ви представя сеньор Валдес — обясни Памела развеселена. — Надълго и широко ми разказва за парите, които печели.

Тази забележка обясняваше всичко. Вече се знаеше защо Памела бе предпочела него пред по-младите мъже.

Чужденецът се поклони бързо и седна. Той неспокойно разшири яката си с ръка.

Оркестърът отново засвири, този път една приятна романтична серенада.

Памела стана и посегна към ръцете на Бил.

— Моля те, Бил, нека да танцуваме. През цялата вечер си окупиран от Кейт. — Тя усмихнато го поведе след себе си. — А и си толкова пребледнял, че движението ще ти се отрази добре.

Той учтиво възрази, но не можеше да се противопостави на упоритото желание на Памела. Докато тя го теглеше към дансинга, той нервно се обърна към Кейт, а след това към набития мъж срещу нея.

— Не се тревожи за Кейт, Бил! — каза Памела безгрижно. Тя извика на Валдес: — Танцувай със сеньорита Макуайър, Хосе. Бил се страхува, че тя ще се чувства доста самотна.

Без да каже нито дума повече, мъжът се поклони пред Кейт и я поведе към дансинга. Мълчаливо се движеха под ритъма на музиката.

Валдес танцуваше вдървено и нервно. Кейт имаше чувството, че я води марионетка.

За нейно облекчение танцът скоро свърши. Преди Кейт да може да каже каквото и да било, възрастният мъж се бе отдалечил от нея и изтича към края на площада.

— Почакайте! — извика Кейт след него. — Върнете се, господин Валдес! Памела ще...

Мъжът се обърна и затаи дъх.

— Лека вечер, сеньорита — изграчи той с пресипнал глас. — Не мога да остана. Моля, извинете ме пред вашите хора.

Той изчезна в тъмнината на другата страна на улицата. Кейт изтича след него, след това се спря. Тя имаше чувството, че се е сблъскала с два люлеещи се силуета.

Един спомен, който нахлу в съзнанието ѝ, изведнъж изостри сетивата ѝ. Този грачещ, дрезгав глас тя вече бе чувала, а оттогава не беше минало много време! Мъжът под нейния прозорец, неговите следи бе проследила до едно непознато скривалище!

Мъжът, който бе казал: „Момичето души наоколо, тя може би знае много, но най-важното не знае“.

И тя току-що беше танцувала с него!

Кейт загърна наметката си и тръгна по слабо осветената улица. Трябваше да го проследи.

Кейт тичаше по улицата, а след това по стълбите нагоре към двора на църквата. Голямата църква, осветена от лунната светлина, изглеждаше страховито.

„Глупаво е от моя страна да се страхувам“ — мислеше си Кейт и се оглеждаше наоколо. Всичко бе тъмно и тихо. Не се виждаше никой.

Хвърли бегъл поглед към една улица, постлана с павеа, която извеждаше от църквата. Аркадите на входовете на къщите в мавритански стил прикриваха вратите. Дали някой не дебнеше в сянката и не чакаше тя да мине покрай него?

Кейт чу стъпки след себе си.

— Принцесо! Накъде отиваш?

Тя се завъртя и остана като закована, когато видя, че Бил Остин се приближава към нея.

— Какво правиш тук? — попита той загрижено. — Загубила ли си се?

Кейт усети леките ядовити нотки в гласа му.

— Искях да разгледам мъничко околността — отговори тя безгрижно. — Старата църква просто ме очарова. След като сеньор Валдес си тръгна, исках да я видя още веднъж.

Остин облекчено въздъхна.

— Добре, но сега ще се върнеш с мен. Утре ще имаме достатъчно време, за да разгледаме наоколо.

Бил Остин я поведе към площада и в това време погледна към часовника.

— Вече е късно. Утре тук ще има много и различни неща. Първо парадът, а следобед — боят с бикове. Вечерта като венец — още един великолепен фойерверк. Струва ми се, че имаш нужда от много сън.

— Глупости, мога да издържа цялата нощ — бранеше се Кейт. — Но този път ще послушам съвета ти.

Те вървяха по края на площада, край двойки, седнали на пейките. Музиката от павилиона звучеше в хладната нощ.

Кейт хвърли последен поглед към дансинга. Там все още се въртяха няколко двойки. Но така и не видя повече високия мъж в черно, който бе пленил сърцето ѝ. Тя започна да се пита дали все пак това не е било само сън.

Когато приближиха стаята ѝ, Кейт изведнъж почувства ръката на Бил върху своята. Спомени нахлуха в съзнанието ѝ. Тя се отскубна от неговата прегръдка и нервно отвори вратата.

— Благодаря за хубавата вечер, Бил. До утре.

По лицето му пробягна измъчена усмивка:

— Не се безпокой, принцесо. Няма да се опитам да те целуна. Но трябва да ти кажа какво чувствам. — Той я притегли към себе си. Лицето му помръкна. — Не съм си представял подобно нещо. Как можех да предположа, че ще се влюбя в теб!

Кейт се отскубна. Любов? Нима се е стигнало дотук?

— Бил, ти почти не ме познаваш. Как би могъл да знаеш, че е точно така... Моля те, не казвай нищо повече. Няма да те слушам. Лека нощ!

Кейт заключи вратата след себе си и се опря на нея.

Отвън се чу потиснатата ругатня на Остин и изпълнената с гняв заплаха:

— И все пак ти ще бъдеш моя!

На следващата сутрин Бил дойде доста късно при гостите си. По лицето му нямаше и следа от гняв. Той дори не погледна към Кейт, докато разясняваше какви са планове за деня.

— Парадът ще бъде тук, на площада. След това ще има религиозно шествие, което ще завърши пред църквата. Ако тръгнем веднага, все още можем да си намерим хубави места, откъдето да се вижда всичко.

Звукът на тропет оповести началото на парада. Кейт припряно събра полата си и се покачи на една пейка, за да вижда по-добре.

Преминаваше един селски оркестър. Инструментите на оркестъра блестяха на слънцето. Мексикански каубои и сеньорита, облечени в носии, седяха върху богато украсени коне със сребърни юзди.

Кейт наблюдаваше богато облечените мъже. Тя се надяваше, че ще разпознае своя маскиран партньор по неговата усмивка.

Парадът завърши с покъртителна религиозна процесия. Участниците в нея носеха по улиците патрона — защитник на селото.

Изведнъж Бил се приближи към Кейт.

— Хареса ли ти? — Той се усмихваше. — Другите ще отидат още преди обяда да разгледат града. — Той ѝ помогна да слезе от пейката. — Бих искал да ти покажа моя магазин. Можеш да си избереш нещо от него.

Очите му блестяха от възбуда, докато я водеше по павираната улица до един малък пасаж от магазини. Той се спря пред добре поддържана къща, боядисана в крещящи цветове. Прозорците блестяха под утринното слънце. Бил се извини, защото трябваше да обслужи няколко клиенти. Кейт можеше сама да се разхожда из магазина.

Зад редица от богато лакирани кутии имаше нещо скрито. То веднага привлече вниманието ѝ. Беше очарователна ръчно изработена кукла, чието усмихнато лице бе символ на бога на водата.

Кейт беше виждала вече такива кукли на пазара, но никоя от тях не бе така характерно изписана. Малкото личице имаше своеобразен насмешлив израз.

Кейт я огледа от всички страни и забеляза, че отворът за пръста беше запълнен с парче глина. Този отвор трудно можеше да се открие, беше добре скрит в шията на куклата и изписан със същата синя боя.

— Намери ли нещо, което да ти хареса? — осведоми се Бил.

— Ето, тази малка кукла, но има нещо в шията, затова не мога да играя с нея. Ще можеш ли да ми помогнеш?

Кейт чу някакъв трясък и се обърна. Бил приближаваше към нея с лице на смъртник.

— Бил, ти изпусна разкошната ваза! Какво се е случило?

Той не отместваше поглед от глинената фигура, която тя държеше в ръцете си.

— Тази кукла — процеди той уморено. — Знаеш ли, тук има много по-красиви неща, а освен това, тя е и лошо изработена. — Той се опита да вземе куклата от ръцете ѝ, но Кейт я притисна по-здраво към себе си.

— Не! — веселите ѝ очи се надсмиваха. — Харесва ми. Изглежда толкова красива. Единственото, което ѝ липсва, е една дупчица в шийката. Ти каза, че мога да си взема всичко, което ми хареса. Нима няма да удържиш на думата си?

Остин я гледаше безпомощно.

— Не! — Той дишаше учестено. — Като ме гледаш, бих ти дал дори и... душата си.

Кейт се усмихна и леко погали ръката му.

— Но аз искам куклата, а не душата ти, господин Остин.

Той я хвана за ръка.

— Ела, тук имам нещо за теб.

Заведе я до един закътан ъгъл на магазина, от една от затворените кутии извади чудесно оформена керамична фигура на бик. Тялото му, гъвкаво и мускулесто, искреше с черен блясък.

— Чудесно е, Бил, но ти наистина не би трябвало да бъдеш толкова щедър. — Кейт въртеше фигурата в ръцете си.

— Нима наистина не искаш да ми върнеш куклата?

Той презрително гледаше към марионетката, която тя все още държеше в ръката си.

— В никакъв случай.

Кейт сложи кукличката в ръчната си чанта.

По пътя към дома Бил беше много мълчалив, лицето му имаше напрегнат израз. Кейт не искаше да повярва, че така може да се развълнува заради обикновена кукла от глина. Въпреки това студеното му държане я обезпокои.

Настроението на Кейт се подобри отново едва следобеда. Щяха да предприемат излет, но Остин пазеше в тайна неговата цел.

Зад селото той сви от главния път и колата тръгна по тесен път с ширина почти колкото тази на колата. Не бяха изминали голямо разстояние, когато се разбра накъде пътуват. Пред тях се простираше една голяма планина с конусовидна форма.

Кейт си спомни, че по пътя за Аламедос я бе забелязала, но големината ѝ беше измамна. Отблизо тя изглеждаше огромна и застрашителна.

Бил спря и посочи към планината.

— И така, ние сме тук, край Монтемуерте — планината на смъртта.

Памела погледна към черната конусовидна грамада.

— Много е красива — каза тя.

Съдията и Сю Стоктън мълчаливо я наблюдаваха.

— Планината има необикновена, доста кървава история, но по някакъв начин тя ме привлича. — Бил побутна Кейт пред себе си. — Знаеш ли, в действителност тази планина е вулкан. Затова всичко тук наоколо е пусто и замряло. Когато за първи път изригнала, лавата покрила цели села. На това място, където стоим сега ние, също е имало село. Виждаш ли височината отсреща? Там се е издигала една стара църква. Кръстът, който се подава над земята, е връхът на някогашната камбанария.

Сю Стоктън потръпна.

— А какво се е случило с бедните хора?

Остин се усмихна и повдигна рамене.

— Някои от тях не са могли да избягат. Но това не е попречило на техните потомци да се върнат тук и да построят всичко отново. Естествено, и те не са били много щастливи. Е да, нищо чудно след легендата, която се разказва за тази планина.

— Легенда ли? — попита Кейт с любопитство.

— Отчасти история, отчасти измислица. Имало едно време един император, истинско олицетворение на злото. Той бил могъщ и всички се страхували от него. Според легендата той се запознал с една принцеса от знатен род и се влюбил в нея. Тя нямала равна на себе си по красота и доброта. Той я помолил да стане негова императрица. Но тя отказала. Обичала не него, а един смел войник. Макар много да се

разгневил от нейния отказ, императорът ѝ предложил за втори път ръката си и я предупредил, че няма да ѝ позволи да се ожени за никой друг, ако и този път му откаже. Тя избягала от него и той тръгнал да я преследва. Настигнал я и я пробол с нож в сърцето. Там, където принцесата паднала мъртва, земята се разтворила и изригнал огнен пламък. Почвата се разтърсила, къщите се срутили. Хората бягали от мястото на ужаса и търсели убежище. Земята не преставала да бълва огън и скоро се образувал дълбок кратер.

Не минало много време оттогава, и едно младо момиче се приближило до кратера и случайно паднало в него. Отново планината избълвала лава, но след това се успокоила. Императорът забелязал това. От този ден нататък всеки път, когато кратерът започвал да бушува, той търсел някое красиво момиче, за да го принесе в жертва. След това вулканът се успокоявал. Така веднъж в месеца подарявали на вулкана по едно младо момиче и затова той получил името Планината на смъртта.

Естествено, планината невинаги се задоволявала с едно момиче. Както сама виждаш, тя е станала доста висока. Трябва да е около триста метра.

— Но сега вулканът не е действащ, нали? — осведоми се Памела обезпокоена.

— С тези планини човек никога не може да бъде сигурен. Някои вулкани се смятат за угаснали и изведнъж отново изригват.

— Е, струва ми се — каза Кейт, когато се връщаха към колата, — че гладът на Монтемуерте вече е доволен.

— Засега може би — отговори Остин и хвърли още един поглед към планината, — но никога не се знае. — Той иронично повдигна вежди. — Не би ли ти било приятно да бъдеш едно от момичетата на Монтемуерте? Някога е било чест да бъдеш принесена в жертва. Означавало е, че навеки ще живееш с боговете.

— Не, благодаря. Предпочитам да живея на тази земя, а съм и сигурна, че далеч не всички момичета са били щастливи да бъдат хвърлени на Монтемуерте като храна, както ти си мислиш, Бил.

— Аз също мисля така — се намеси съдията Флетчър. — Хубаво е, че в наши дни хората не вярват в такива неща.

— Разбира се, прав сте, господин съдия — съгласи се с него Остин, — но въпреки това жертви ще има и в бъдеще, по един или

друг начин.

Мълчаливи, всички се върнаха в дома на Остин. Черната планина остана зад тях.

С настъпването на здрача снопът светлина, който падаше върху тавана в стаята на Кейт, с промени от розовочервен в бледожълт. Сенките придобиха своите нощни очертания. За кратко време те се превърнаха в причудливи силуети, които даваха възможност на фантазията да ги превърне в нощни призраци.

Кейт започна да събира багажа си. Тя внимателно сложи малката синя марионетка и глинената фигура, която ѝ подари Бил, между два пуловера. Все още мислеше за това, че според Бил тя нямала никаква стойност. Известно време Кейт я задържа в ръцете си и като гледеше усмихнатото ѝ лице, си помисли, че все пак куклата би била чудесен сувенир за Марио.

Скоро след закуската те се сбогуваха със своя домакин и потеглиха към дома.

Стигнаха до ранчото по-рано, отколкото Кейт се бе надявала. Пред главната сграда бе спряла тъмна спортна кола. Когато приближаваха, две фигури излязоха от сянката на верандата. Още преди да слязат от колата, познат глас ги поздрави:

— Крайно време е най-после да се върнеш. Не ме гледай така учудено. Нима не искаш да целунеш баща си за добре дошъл?

— Татко? — По лицето на Кейт се изписа изненада, примесена с голяма радост, когато тя попадна в разтворените обятия на баща си.

— Държиш се така, сякаш не сме се виждали от години. Все пак не е минало кой знае колко време! — Той с обич я хвана за брадичката.

Кейт го обсипа с поток от тревожни въпроси.

— Как така си тук? И какво те води насам? Всичко ли е...

Гласът ѝ секна, когато зад баща си видя фигурата на Джефри Колтър.

Баща ѝ я отдръпна от себе си и погледна към Колтър.

— Това е делово пътуване. Искам да отида в Лос Анжелос и имах престой в Тъксън. Когато се обадох тук, разговарях с господин Колтър и той бе така любезен да ме вземе от летището.

— Надявам се, че тази вечер ще науча нещо повече за вашето пътуване, госпожице Макуайър — каза Джеф.

Когато тръгна към колата си, в гласа му прозвуча весела нотка:

— Чух, че на мексиканска лунна светлина дори мечтите ставали действителност. До довечера!

Шумният мотор на Колтър би заглушил всякакъв отговор. С въздишка Кейт последва другите в къщата и започна да разопакова багажа си.

Усмехнатото лице на куклата повиши настроението ѝ. Тя внимателно я постави между гънките на един дантелен шал в едно от чекмеджетата на скрина.

— Тук ще стоиш! — каза тя и се усмихна на малкото личице. — За известно време това ще бъде твоят дом. Сигурна съм, че Марио ще ти намери още по-хубав подслон.

След като взе студен душ, Кейт облече една тънка рокля от батиста, която увиваше тялото ѝ като облак с цвят на лавандула. Баща ѝ най-много я харесваше в тази дреха. Той лично я бе избрал за нея.

Вътрешно Кейт се подготвяше за общуването с тримата юристи. Когато слезе във всекидневната, баща ѝ и съдията вече оживено разговаряха с Джеф Колтър. Джеф пръв я забеляза и докато тя се приближаваше към тях, на лицето му отново се изписа учудване.

Тя не забеляза стола, който той ѝ предложи, и се настани на дивана между баща си и съдията.

— Надявам се, че не съм прекъснала разговора ви — каза Кейт и поправи гънките на роклята си.

Съдията се усмихна.

— Никой разговор не е толкова важен, колкото едно хубаво момиче.

— Ще запомня този комплимент. — Кейт се усмихна. — И ще ви го напомня, ако още веднъж ви срещна в такава красива вечер.

— Щом говорите за красиви вечери, госпожице Макуайър — подхвърли Джеф с усмивка, — какви са вечерите в Мексико? Наистина ли са така романтични, както се говори?

Кейт почувства как се изчервява под поглед му.

— Дори нещо повече — отвърна тя небрежно. — Трябва сам да отидете там и да ги преживеете.

Прозвуча звънецът, който привлече вниманието им към столовата. Само Джеф Колтър не отмести погледа си. Блестящите му очи не се отклоняваха от Кейт.

Джейсън Макуайър разказваше анекдоти от първите си дни в съда и развеселяваше с тях всички, докато се хранеха. Мислите на Кейт бяха далеч от този разговор. Тя имаше неясното предчувствие, че между нея и Джеф ще се стигне до сблъсък. Той не я изпускаше от очи. Ако искаше да я изнерви, правеше го по най-добрия начин.

Унесена, тя поглъщаше ябълковия си пай, когато леля Сю съобщи, че ще пият кафето във всекидневната.

Всички напуснаха помещението. Джеф изостана.

— Веднага ще ви настигна — каза той на Памела, но преди това рече с глас, насочен само към нея. — Искам да говоря с теб, Кейт.

Джеф отвори вратата на терасата и с подканващ жест я изведе навън. Тя понечи да каже нещо, но Джеф с жест я помоли да замълчи.

— Преди да започнеш да ме обвиняваш, осъденият има право на защита. Съвсем точно зная какво става в твоята красива, но луда главица. Ти ме смяташ за предател, който те е надхитрил.

Кейт го наблюдаваше с презрение.

— Много добре мога да си представя какво си разказал на баща ми и съдията. Но това няма никакво значение. Ще остана при леля си, независимо от това какво би казал ти или какво би поискал от баща ми.

Погледът му се смекчи.

— Зная, че се държиш така най-вече от благодарност. Сю и Уил са ви помогнали тогава, когато за вас това е било много необходимо. Погледни ме! Зная за теб много повече, отколкото предполагаш. Но в този момент би било най-добре да не оставаш тук повече.

— Ти приемаш задачата си на мой пазител много присърце — подигра му се тя и усети как у него се надигна предишният гняв. — Ти и Бил Остин!

— Имам намерение да направя тази своя задача постоянна.

Без да му даде възможност да обясни по-подробно забележката си, тя остро възрази:

— Аз съм достатъчно възрастна, за да се грижа сама за себе си. Не смятам за необходимо да се отчитам на когото и да било за това къде ходя и какво правя. Никой не може да бъде мой господар и учител! Никой, чу ли ме добре!

— Това — възрази Джеф, като леко сниши гласа си — зависи от силата на твоя противник.

Преди тя да успее да разбере каквото и да било, той я бе притеглил в обятията си и устните му притиснаха нейните. Целуна я със страст, която буквално помрачи ума ѝ.

— Ако това е част от твоята сила — предупреди го тя шепнешком, — ще видим кой ще бъде победителят!

Кейт се отскубна от обятията му и реши, че към него не бива да изпитва нищо друго, освен ледено презрение.

— Ти нямаше никакво право да го правиш — каза тя.

Беше съвсем неподготвена и далеч не беше сигурна дали желаеше, или не сладкото и горчиво усещане, което се разля по тялото ѝ.

Джеф запали цигара и бавно изпускаше дима. Кейт забеляза, че ръката, с която държеше цигарата, леко потрепва.

— Но Остин има право, нали? — осведоми се той хладно.

Тези думи кънтяха така силно в ушите ѝ, както и ударите на сърцето ѝ. Тя се завъртя и избяга в стаята си. Усещаше, че Джеф гледа след нея, и се питаше дали и неговата кръв тупти във вените му, както нейната.

Лек бриз шушнеше в тополите и галеше влажните къдрици, надвиснали над челото ѝ.

Луната светеше от тъмното кадифено небе. Кейт вдигна глава, за да погледне нежния ореол. Тогава чу гласове откъм къщата. Тихият смях на баща ѝ накара Кейт да потръпне. Тя не можеше да отиде при другите и да се престори, че нищо не се е случило. Не сега. Изтича нагоре.

Джеф Колтър решително се обърна към къщата, но ръката му се вцепени върху блестящата месингова топка, която току-що бе докоснал.

Един писък проряза тихия вечерен въздух. Без да чака другите, той изтича по посоката, откъдето идваше писъкът.

— Като че ли дойде откъм стаята на Кейт — извика Сю Стоктън през главите на другите. Останалите веднага последваха Джеф през тъмния коридор.

Вратата към стаята на Кейт беше отворена. Сноп светлина осветяваше коридора. Джеф се спря.

Кейт го погледна. Лицето ѝ бе смъртно бледо. Стаята зад нея, която допреди малко бе подредена, се намираше в ужасен безпорядък.

— Кой би могъл да го направи? — попита тя трепереща и тежко се облегна на ръката му.

Джеф се огледа в помещението. Всички чекмеджета бяха извадени, а съдържанието им изсипано на пода. Дрехите, които висяха на закачалки в гардероба, бяха захвърлени на всички страни.

— Онзи, който го е направил, е искал да бъде сигурен, че няма да пропусне нищо.

Съдията Флетчър стоеше с мрачно лице зад двамата.

— Съжалявам, че извиках така. Но се ужасих. Какво може да са търсили тук от мен? Та аз нямах никакви бижута, а малкото пари в наличност, в ръчната ми чанта...

— Точно това трябва да разберем — каза Колтър. Изразяваше се със същата безразлична учтивост, с която я бе заговорил при пристигането ѝ.

Джеф се обърна към Сю Стоктън:

— Смятам, че ще е по-добре, ако засега прислугата не бъде уведомявана. Ще има приказки, които едва ли ще ни бъдат от полза.

— Добре ли си? — Джейсън Макуайър наблюдаваше загрижено дъщеря си. — Ти не се плашиш толкова лесно.

Кейт забеляза бързия поглед на Колтър. Наистина беше така, тя не се плашеше лесно, но Джеф знаеше много добре защо тя се държеше по-особено.

— Елате, ще огледаме навън около къщата. Да се надяваме, че останалите не са чули писъка. Ако се разделим, ще можем да огледаме по-голямо пространство. Вие, господин съдия, идете към поляните, господин Макуайър — към плевнята, а аз ще се заема с жилищата и празните сгради.

— Така — каза Кейт. — За щастие, нямам много вещи. В противен случай щяхме да ровим цялата нощ, лельо.

— Липсва ли нещо? Спомни си точно, мила моя.

— Не — отвърна Кейт колебливо. — Почакай!

Тя отвори още веднъж последното чекмедже и внимателно претърси съдържанието му. Лицето ѝ беше тебеширенобяло, когато се изправи и погледна леля си. В очите ѝ се четеше изумление и смущение.

— Моята кукла! Синята кукла от Бил. Изчезнала е.

Кейт гледаше дантелен шал, в него бе увила куклата.

— Защо, за бога, някой трябва да обърне стаята ми с главата надолу заради една кукла? Не мога да разбера — каза тя.

— Има толкова много неща, за които нямам обяснение, дете мое — каза Сю Стоктън и майчински сложи ръката си на рамото на Кейт. — Може би мъжете са намерили нещо? Чувам гласове в коридора.

Пръв на вратата се появи Джеф. Късо подстриганата му коса бе разрошена от вятъра.

— Липсва ли нещо? Нашият крадец се е изпарил във въздуха.

— Не мога да намеря една малка синя кукла, която господин Остин ми подари в неговия магазин за сувенири — отговори тя, като се опита гласът ѝ да прозвучи безразлично. — Не мога да си представя какво би могъл да иска от нея крадецът. Тя нямаше никаква стойност.

— Дори не като знак за любов? — осведоми се Джеф развеселен.

— Не! — отвърна тя натъртено. След това се обърна към другите: — Нищо ли не намерихте?

— Не! — Съдията тежко въздъхна.

— Само едно — отбеляза Колтър. — Който и да е бил в стаята на Кейт, той е влязъл отвътре. Огледах пръстта под прозореца и не видях никакви стъпки.

С едно потиснато възклицание леля Сю продължи:

— Това означава, че през цялото време той е бил в къщата.

— Може би. Но той може и да е избягал, след като ние вече сме отишли във всекидневната. — Джеф погледна към Кейт. — Във всеки случай човекът е влязъл от коридора в стаята на Кейт. Помещенията трябва да са му били познати, в противен случай не би могъл да намери веднага стаята.

— Но това означава, че трябва да е бил някой от прислугата — започна Сю Стоктън. — Не мога да повярвам, че Мария или Хуан, или Марио биха могли да сторят нещо подобно.

— Или Консуела — допълни Джеф. — Доколко вярваш в нея, Сю?

Кейт с облекчение чу това. Той не бе позволил красивите очи на Консуела да го измамат.

— Защо не я повикате веднага? — попита тя бързо.

— Не, Кейт! — Погледът на Джеф беше непреклонен. — Аз имам още по-голямо основание да искам тук да се въведе ред, но ще го направим така, както аз мисля.

Решението на Колтър бе окончателно. Останалите кимнаха утвърдително и беше безсмислено да се настоява.

Пожелаха си лека нощ. Кейт посегна към ръката на баща си.

— Да можеше да не заминаваш утре, татко. Зная, че с радост би ме взел къщи, но не мога да дойда. Не зная какво ти е разказвал Джеф, обаче леля Сю...

— Естествено, детето ми. — Той нежно я погали по раменете. — Леля Сю има нужда от теб. Не е необходимо да ми обясняваш, аз и така разбирам всичко. Тя е направила толкова много за нас.

Погледът му стана замислен, когато допълни:

— Но ти трябва да бъдеш много предпазлива, Кейт. Нямаме работа с дребни риби, а с големи акули. Затова трябва да оставиш всичко на Джеф и да изпълняваш неговите нареждания. Оставям те само защото той е тук.

— Така значи. Той също те е спечелил на своя страна — промълви тя разочарована. — Откакто съм в ранчото, постоянно ме командва. Никога не съм знаела какво значи да имаш голям брат. Сега вече го разбирам.

В очите на баща ѝ припламнаха тайнствени огънчета.

— Мислиш, че се отнася към теб като към по-малка сестра? Според мен нещата стоят по-другояче. — Той нежно я целуна по челото. — Сега, малка госпожице, трябва да отидеш да спиш. Тъй като заминавам рано сутринта, ще се сбогуваме още сега. Ще се върна веднага, щом изясня всички въпроси в Лос Анжелос. Сю помоли Джеф да остане още известно време. Следователно ти си в безопасност.

— Не е необходимо да остава заради мен. Но все едно. Боря се с вятърните мелници. Довиждане, татко.

На следващата сутрин Кейт си облече спортна дреха. Когато мина покрай столовата, чу разговор между съдията и Памела. Но тя излезе навън и тръгна насреща към дърветата, които растяха зад къщата край брега на реката. Тук, под тяхната закрила, можеше да остане необезпокоявана.

Кейт седна под едно от дърветата и започна да нахвърля един списък в бележника си. Тя написа имената на всички, които бе срещнала, откакто пристигна в ранчото. Към всяко име направи и кратки бележки.

Преди да бе завършила работата си, върху хартията падна една сянка. Объркана, Кейт скочи. Бележникът ѝ падна на земята.

— Марио! — извика тя и погледна бързо нагоре. — Как ме изплаши!

— О, съжалявам, сеньорита. Видях ви, че седите тук сама, и се надявах, че ще можем да си поприказваме. — Той смутено въртеше шапката в ръцете си. — Откакто ви оставих там, край пещерата, не мога да си намеря място. Нямам думи да ви обясня колко съжалявам за това. Мислех си, че веднага ще ме последвате. Когато се огледах, не виждах нищо друго, освен дъжда.

Той се наведе и ѝ помогна да вдигне бележника и писалката. Кейт вече искаше да се обърне и да си тръгне, когато ѝ хрумна нещо.

— Марио! — каза тя развълнувано. — Добре ли познаваш околността?

— О, много добре, сеньорита! Когато баща ми беше още жив, ние тримата с господин Уил обикаляхме навсякъде с конете.

— Има ли и други такива пещери като тази, в която е загинал чичо Уил?

— Да, на юг оттук има много стари входи на мини.

— Близо ли са до реката?

— Не, сеньорита.

— Съвсем сигурен ли си?

— Да, сеньорита. Там няма нищо друго, освен старата колиба.

Сърцето на Кейт спря.

— Колиба? Имаш предвид колибата на господин Колтър?

— Не, в нея не живее никой. Навремето тя беше на един миньор. Намира се малко встрани от реката зад една голяма скала. Съвсем я бях забравил, защото е на прикрито място.

Очите на Кейт светнаха.

— Благодаря ти, Марио! Ти много ми помогна.

Колибата на миньора! Това беше чудесно скривалище, разсъждаваше тя. Може би там ще намери отговор на въпросите, които така много я занимаваха. Може би там ще открие онова, което бе така

важно за мъжете, които успя да подслуша през нощта под прозореца си.

— Кейт — чу тя загрижения глас на леля си. — Не знаехме къде си. Изпратихме Хуан в стаята ти. Когато ни каза, че там те няма, вече започнахме да се тревожим, особено след снощи.

— Съжалявам. — Кейт целуна леля си по бузата. — Излязох малко да се поразходя и се разприказвахме с Марио. Днес е такъв прекрасен ден, нали?

— Радвам се, че си толкова весела. — Джеф Колтър стоеше в рамката на вратата и се усмихваше. — Не бива да изпускаме такъв ден. Спомням си, че обещах на една млада дама излет до мисията. Време е да изпълня обещанието си.

Той вдигна ръката си и отклони нейния протест.

— Не можеш да се откажеш, току-що каза, че днес е чудесен ден.

— Каква превъзходна идея, Джеф. Пътуването ще ѝ се отрази добре. — Сю Стоктън му подаде един стол.

— Предложението само за двама ли е, или мога и аз да дойда?

Памела дойде откъм гърба на Джеф. Студените ѝ сини очи бяха отправени към Кейт.

— Естествено, че можеш да дойдеш — каза Кейт безгрижно. — Колкото повече хора, толкова по-весело.

Тя изтича край Джеф и Памела. Неволно погледна към него и видя разочарованието, изписано на лицето му. Макар Памела да не бе най-приятната компания, присъствието ѝ все пак щеше да облекчи отношенията между нея и Джеф.

Докато се обличаше, Кейт трябваше да си признае, че всъщност се радва, че ще види отблизо старата мисия, макар и заради нея да не може да осъществи детективските си намерения.

— Готова съм! — извика тя от вратата.

— Вие сте прелестна, госпожице Макуайър, както винаги. — Джеф усмихнат я поведе към колата. — Надявах се, че ще бъдем само двамата, но за съжаление добрите намерения невинаги...

— Наистина съжалявам, не мога да споделя чувствата ви, господин Колтър — каза тя и избягна да срещне погледа му.

Когато стигнаха до целта, момичетата слязоха от колата и се протегнаха. Под лазурното синьо небе старата мисия беше много красива. От едната страна се ширеха зелени поля, които вече бяха

обработени. От другата страна се издигаше невисока планина от тъмна сплав на застинала лава. Зад нея Кейт виждаше силуета на планината Санта Каталина.

Докато Джеф показваше на Памела вътрешността на църквата, тя използва възможността да се разходи в градината от кактуси.

Кейт почти беше забравила проблемите си. Денят беше твърде хубав, за да мисли за тях. Момичето мина покрай една глинена ваза, поставена върху зида, но не забеляза, че тя беше закрепена от нечия ръка на самия му край.

Миг по-късно тежкият съд падаше върху Кейт.

— Сензорита, внимавайте!

Кейт инстинктивно погледна нагоре и направи отчаян скок встрани. Вазата се свлече с трясък непосредствено до нея и се натроши на парчета.

— Здрава ли сте, дете мое? — осведоми се със загриженост един благ глас.

— Да, благодаря. — Кейт дишаше дълбоко. — Вие ми спасихте живота.

Падрето поклати глава.

— Бог спаси живота ви, мила моя. Аз бях само негов изпълнител.

Той огледа зида, а после и парчетата от счупената ваза.

— Не мога да разбера! Тези вази стоят едва ли не столетия на местата си. Дори бури не могат да ги поместят. Защо тъкмо сега да падне върху вас?

Кейт също погледна нагоре към зида. Това не можеше да бъде случайност. Някой искаше да я убие!

„Да можех да отида от другата страна на зида — мислеше си Кейт, — но без да вдигам много шум. Очевидно противникът ми не може да е отишъл много далеч.“

— Кейт, какво се случи? — Джеф разбута хората, насъбрали се вече около нея. Без да дочака отговор, той я дръпна в една малка ниша.

— Добър пазител съм аз, няма що — каза той горчиво. — За минута те изпускам от очи и веднага нещо се случва.

— Ти нямаш вина, Джеф. — Измъченият израз на лицето му беше непоносим за нея. — Каква вина можеш да имаш ти, ако една

такава столетна ваза изведнъж реши да пада. — Тя се смееше нервно. — Както виждаш, аз съм невредима. Вазата обаче, за съжаление, е счупена.

— Хайде, Кейт, бъди сериозна. И ти, както и аз знаем много добре, че това не е случайност. — Той нежно погали бузите ѝ. — Бледа си като платно.

— Такива щурави неща се случват понякога — продължи тя, но гласът ѝ леко трепереше.

— Седни тук за малко, само за минута! — помоли Джеф и се надигна. — Веднага ще се върна.

Не минаха и няколко минути, когато той отново седеше до нея. Челото му беше набръчкано.

— Да вървим. Стига вълнения за днес. Най-добре е да се връщаме у дома.

— Никого ли не видя?

— Не, нито един, който да изглежда като човек, който е имал намерение току-що да извърши убийство.

— Джеф, не казвай на леля Сю за това, което се случи. Само ще се разтревожи. Има си достатъчно грижи на главата.

— Не се тревожи! Нищо няма да ѝ кажа, но за Памела човек никога не може да бъде сигурен. — Той посочи към входа на градината. — Ето я, идва.

— Кейт, миличка! Надявам се, че нищо ти няма! — Очите ѝ издаваха престорена загриженост. — Когато Джеф каза, че нещо ти се е случило, полудях от страх.

— Много мило от твоя страна, Памела, но както сама виждаш — добре съм. Ще можеш ли да ми направиш една услуга и да не казваш нищо на леля ми.

— Защо? Естествено. — Веждите на Памела високо се вдигнаха от изненада. — Както искаш, но трябва да кажа, че всичко ми се вижда много тайнствено. Чичо Джим ми разказа какво се е случило снощи. Боже мой, така дълбоко бях заспала и изведнъж чух вик.

— Може да е било само лош сън — прекъсна я Джеф и настоя да си тръгнат.

Все още трепереща от уплаха, Кейт не знаеше по кой път да поеме. Посегателството върху живота ѝ я правеше неуверена.

Можеше ли да се осмели сама да търси старата колиба? Но тя искаше на всяка цена да провери дали предположенията ѝ ще се потвърдят. Колибата сигурно криеше отговор на нейните въпроси.

Джеф вече не говореше за случилото се и веднага се оттегли в своята къща, след като остави Памела и Кейт.

Все още малко напрегната и възбудена, след вечеря Кейт бе седнала на меката земя край реката. Водата тихо шумолеше.

Тя хвърли разсеяно един камък върху бляскавата водна повърхност.

— Какво ли не бих дала, за да разбера за какво си мислиш? — Сю Стоктън стоеше зад нея. Залязващото слънце хвърляше златни отблясъци в косите ѝ. — Ако няма да ти преча, може ли да седна до теб?

— Знаеш, че никога не можеш да ми пречиш — отвърна Кейт. — Седни! — Тя постла пуловера си на земята и се настани до леля си. — Имаш ли вече някакво известие от тайнствения купувач? Не е ли време да получиш писмо от Уилис Паркър?

— И аз се питах за това. Но през последните седмици нищо ново не съм научила. Вече се питам, какво ли мисли да предприеме като начало нашият приятел? — Сю Стоктън за миг се поколеба. После каза: — Е, добре. Все пак спокойно мога да ти кажа. Джеф е открил още нещо. Помниш ли, когато ходихте при старата пещера, Джеф каза, че те видял да вдигаш едно парче глина, но си го изпуснала, когато той се приближил до теб. Парчето някак го смутило и той го взел и го занесъл на един свой приятел, химик в Тъксън. Приятелят му казал, че парчето е от Мексико. Как е попаднало в Брайт Вали, наистина е непонятно. Но Джеф се интересувал най-вече от това, какво е имало в глинения съд. Приятелят му ще направи още няколко проби и след това ще може да каже дали съдът е съдържал нещо по-специално. Джеф останал с впечатлението, че Уил е искал да му покаже тези или други подобни парчета в деня, когато беше убит.

— Значи ти смяташ, че причината за смъртта на чичо Уил може да се разкрие, ако се знае какво е имало в този глинен съд?

— Може би не точно причината, но поне някаква зависимост между предположението за купуването на ранчото и смъртта на Уил. Джеф е съвсем сигурен, че онова, което Уил е искал да му покаже

същия този ден, е било свързано с отказа му да продаде ранчото. Това парченце глина може да разбули тайната.

— Надявам се скоро да намерим отговора, лельо Сю.

Сю Стоктън взе ръцете на племенницата си в своите.

— Ти беше толкова мила с мен, Кейт. Случиха ти се доста неприятни неща, но ти смело издържа всичко.

Кейт се усмихна.

— И вероятно понякога бях много твърдоглава. Трябва да съм го наследила от татко.

— Той е чудесен човек, но понякога може да бъде много неотстъпчив, вярно е. Нищо повече ли не си чула за господин Остин. Досега той проявяваше такава заинтересованост. На Джеф не му е особено приятно, когато споменавам името му.

— Това не го засяга — каза Кейт и не можа да прикрие нотката на презрение, промъкнала се в гласа ѝ. — Би трябвало да му е безразлично какво мисля за Бил, не е ли така?

— Разбира се, но нещо те мъчи, скъпа моя. Наблюдавах те в последно време. Понякога изглеждаш натъжена и нещастна. От собствен опит зная, че това са белезите на любовна мъка.

— Надявам се, не мислиш, че Остин има нещо общо с това.

— Не, това не. Но ми се струва, че тук седи една млада дама, която не е забелязала колко много я преследва един висок мургав мъж. Тя дори си мисли, че той не я харесва.

— Ако имаш предвид Джеф Колтър, лъжеш се, лельо. Съвсем съм сигурна, че би предпочел съвсем да не бях идвала тук.

Сю Стоктън бе достатъчно разумна, за да премълчи. Тя изравни крачките си с тези на Кейт.

— Късно е вече — каза тя, когато бяха на входната врата. — Джеф ще отиде утре сутринта в Тъксън и аз бих искала още веднъж да говоря с него. Най-добре ще бъде, ако го направя сега. Да му поръчам ли нещо?

— Не, нищо. Къде живее той въобще?

— В една от малките къщи, които ние ремонтирахме, недалеч от Памела и съдията. Колибата му се оказа твърде далеч, за да идва всеки ден в ранчото.

Кейт гледаше след леля си, когато тя отиваше към къщиците за гости. Ако Джеф утре не бъде тук, тя можеше да се заеме със своята

детективска дейност.

Рано на следващата сутрин Кейт проследи как колата на Джеф се отправя на път. Зелените ѝ очи радостно светеха.

Тя извади от гардероба кафяви панталони за езда и тъмен пуловер с висока яка и бързо се облече. След като закуси и измисли някакво обяснение за пред леля си, тя се измъкна през вратата на терасата. В никакъв случай не искаше да срещне съдията или Памела. Бързо отиде в конюшната.

Около сградите сякаш нямаше никого. Само на един от прозорците пердето се движеше. Това обаче беше лекият бриз, който го полюшваше.

— Марио! — извика тя нагоре към прозореца. — Тук ли си?

Тъмната му глава се показа. Когато видя Кейт, по лицето му се разля широка усмивка.

— Сеньорита? Идвам веднага.

Много скоро след това момчето стоеше до нея. Кейт го побутна бързо към сумрачната конюшня.

— Марио, спомняш ли си за старата колиба, за която ми разказа? — Той кимна. Тогава тя продължи: — Бих искала да ми помогнеш да я намеря. По пътя ще ти обясня всичко. Искаш ли?

— Ще направя всичко за вас, сеньорита. Ще яздим ли, или ще вървим пеша?

— Ще вървим пеш. Ако яздим, ще бъде по-лесно, но не бих искала да го правя.

Момчето я поведе от ранчото надолу по реката, която се виеше между дърветата. За радост на Кейт това беше същият път, по който онази нощ бяха дошли ездачите. Може би все пак бе на вярна следа.

— Стой тук! — каза Кейт. — Аз ще се приближа още малко.

Преди Марио да успее да каже каквото и да било, тя вече тихичко бе отишла напред, като използваше за прикритие всяка скала и всеки храст. Много скоро тя вече беше под един от прозорците от задната страна на колибата.

Зад нея беше стената на каньона, чиято студена сянка придаваше призрачен вид на цялата околност.

Отвътре се чуваха гласове. Тя се придвижи още по-напред и се послуша.

— Той ми каза миналата нощ, когато дойде. Най-добре е ти да бъдеш тук, Джек.

Кейт наостри уши, за да разбере останалата част от изречението, но човекът се отдалечи от прозореца. След това тя изведнъж чу познат глас.

— Във вторник през нощта — изграчи гласът. — Много е рано. Едва сега получих последната част.

— Стига си хленчил! Или във вторник, или изобщо не. Така каза шефът. Приблужи се тук да ти дам новия списък за връзки.

Гласът се отдалечи от прозореца, но за Кейт нямаше никакво съмнение, че е чула дрезгавия шепот на Хосе Валдес. Какво, правеше той в ранчото? Тя беше убедена, че е в Мексико. И още нещо я смущаваше. Другият човек се наричаше Джек.

Тя се промъкна обратно до Марио колкото бе възможно по-тихо.

— Сеньорита, слава богу, върнахте се — въздъхна той облекчено. — Страхувах се вече, че ще ви открият. Елате, най-добре е да се махаме оттук.

От другата страна на реката под сянката на едно дърво те си починаха далеч от погледа на „колибата“.

Марио изтупа панталоните си от прахта.

— Не ми разкажете какво видяхте. Можайте ли да чуете нещо?

— Достатъчно. Убедих се, че тук в ранчото стават неща, за които ние нямаме ни най-малка представа. Един от мъжете съобщаваше, че във вторник трябва да се достави нещо. Другият каза, че щял да му даде един списък за връзки.

Кейт объркано смръщи чело. Звучеше така, сякаш това не бе първата доставка. Но какво е толкова малко, достатъчно леко и може да бъде така скрито, че да не бие на очи. Очевидно ще бъде докарано с кон или донесено пеш.

Марио поклати глава:

— В това отношение не мога да ви помогна. Ранчото е много голямо и аз обикновено съм навън, поправям оградите или върша някаква работа на Мария. А през нощта... — Той погледна към небето. — Тогава спя толкова дълбоко, че нищо не чувам.

— Във всеки случай — твърдеше Кейти като се надигаше от мястото си — във вторник вечер ще получим някакъв отговор.

— Нима искате отново да отидете там, сеньорита? Би било твърде опасно. Може би трябва да повикате сеньор Колтър.

— Глупости! — прекъсна го Кейт. — Би било глупаво, ако разтръбя цялата история. Представи си, ако след това се окаже, че става въпрос за нещо съвсем безобидно. Не!

Тя говореше повече на себе си, отколкото на Марио.

— Ще изчакам доказателството, преди да ходим, където и да било. Помисли за това, Марио, ти трябва да запазиш тайната.

Момчето не издържа на твърдия ѝ поглед.

— Ще направя каквото желаете, сеньорита, но въпреки това смятам, че е опасно.

През последните два дни валя почти непрекъснато. Днес беше вторник, денят, в който Джеф трябваше да се върне. Но и денят, когато щеше да пристигне важната стока с тайнственото съдържание. Дали беше случайност, или добре обмислен план?

В осем часа вечерта Джеф все още го нямаше. Кейт се надяваше, че е по пътя, а не в своята колиба, ако евентуално е решил най-напред да мине оттам.

Досега всичко вървеше, така както би искала Кейт. За нейно щастие, и дъждът спря. Тя се оттегли рано и зачака в стаята си.

Чуваше как Мария мие чиниите в кухнята. След това вратата хлопна и Мария напусна къщата. Настана тишина.

Кейт се вмъкна в черните си панталони, облече черен пуловер и солидни туристически обувки. Припряно посегна към фенерчето на скрина и го пхна в джоба на якето си.

Междувременно дъждът вече бе спрял съвсем. Само от време на време от дърветата падаха тежки дъждовни капки. Кейт отвори вратата и огледа коридора. Цареше мъртва тишина. Тя безшумно се промъкна и през вратата на терасата излезе навън.

Когато вече беше на открито, хладен въздух я лъхна в лицето. Тя закопча якето си и потърси фенерчето. След това забърза към пътя, проточил се към реката.

Погледна към часовника си, минаваше девет часът. Слънцето отдавна бе залязло. Облаци забулваха луната и звездите. Вървеше бързо по пътя. Беше неспокойна и искаше по-рано да стигне до колибата, за да си намери добро прикритие.

Но какво беше това? Сетивата ѝ, изострени в тишината на нощта, възприеха шум от стъпки. Тя се спря. Неподвижна се послуша и отново ги чу. Някой вървеше след нея и все повече се приближаваше. Сърцето ѝ бързо биеше, ударите му ехтяха в ушите ѝ.

Трябваше да избяга... Една ръка я докосна по рамото. Със сподавен вик Кейт се обърна.

— Марио! — Тя облекчено въздъхна. — Какво, за бога, правиш тук? Когато усетих ръката ти на рамото си, помислих, че всичко е свършено!

— Не исках да ви уплаша, сеньорита. Знаех, че ще дойдете тук. Наблюдавах ви и си помислих, че мога да ви настигна още преди да пресечете реката, но вие вървахте толкова бързо и понеже не исках да викам, трябваше и аз да побързам.

Кейт успя дори да се усмихне.

— Радвам се, че искаш да ми помогнеш, но какво ли ще стане, ако ни открият. Тогава и ти ще се забъркаш заедно с мен. Бих искала съвестта ми да е чиста.

— Аз вече имам нещо, което ми тежи на съвестта. Затова искам да поправам грешката си. Моля ви, вземете ме с вас! — Дори в тъмнината Кейт можа да види как святкаха тъмните му решителни очи. — Този път няма да избягам — обеща той.

— Е, добре, трябва да побързаме...

Преди завоя се спряха и Кейт се опита да различи нещо в реката.

— Не мога дори камъните да видя — каза тя мрачно и напрегна очите си. — Какво ще правим сега?

Марио коленичи до нея. Наведе се и също погледна в реката.

— Ако можем да видим къде трябва да стъпим, бихме могли да се прехвърлим от другата страна.

— Ще трябва да рискуваме и да светнем. Имам фенерче в себе си. Въсъщност не исках да го използвам, но навярно това е единствената възможност.

— Дайте го на мен, сеньорита. Аз по-лесно ще намеря камъните. Много бързо ще светна с фенерчето, а след това — почакайте! Там, където водата бучи, минава през скалите.

Той още веднъж се послуша и насочи светлината към това място. „Там“ — той светна за кратко и улучи целта. На светлината Кейт можа да види тъмните сенки под шумящата водна повърхност.

Тя обезпокоено погледна Марио.

— Мислиш ли наистина, че ще успеем?

Момчето замислено потърка брадата си.

— Камъните са хлъзгави, но можем да се прехвърлим оттатък. Ще ни е необходима светлината, за да виждаме къде все пак стъпваме. Трябва да ме пуснете аз да мина напред. Ако успея, ще се върна и ще ви взема. Камъните са разположени на еднакви разстояния. Ако ги преброя, тогава мога да се върна и на тъмно.

— Внимавай, Марио!

Тя наблюдаваше как той си проправяше път. Светлината призрачно блестеше върху водната повърхност. Една стъпка, още една. Клокочещата вода обливаше краката му, но той беше млад и стъпваше сигурно. Кейт облекчено въздъхна, когато Марио стигна до отсрещния бряг.

— Сега идва най-трудното — измърмори тя под носа си, когато светлината изгасна и тъмната фигура тръгна отново към нея. Скоро Марио отново бе до нея. Той тежко дишаше от възбудата, но се усмихваше по момчешки гордо.

— Сеньорита, стъпките са седем — задъхан каза той. — Не беше трудно, не се подхлъзнах. Елате, аз ще ви преведа отсреща! Ще броим камъните.

Кейт мърдаше пръстите си в тежките обувки. Дебелите подметки нямаше да й дадат възможност да почувства камъка. Би било по-лесно боса да прекоси реката, но беше много късно. Марио вече бе направил първата крачка и я чакаше.

Той пое протегнатата ръка и внимателно сложи крака си.

— Един, два... — броеше той тихичко.

Кейт чувстваше как водата облива обувките ѝ. Слепешком пристъпваше крачка по крачка. На седмия камък за миг Марио загуби равновесие. И двамата едва не паднаха във водата. С един отскок той достигна сухия бряг. Без да иска, повлече и Кейт със себе си.

Запъхтени, двамата лежаха на земята и се смееха на безумното си щастие.

— Много добре се справяме за аматьори — каза Кейт.

— Но аз изтървах фенерчето, когато скачах...

— Няма да губим време заради него, Марио. Хайде да вървим към колибата, за да си намерим добро прикритие.

Мълчаливо се движеха покрай големите скални блокове, които закриваха погледа към колибата.

Кейт направи знак на Марио.

— Още няма светлина — прошепна тя. — Това може да означава, че те не са идвали или няма да идват, понеже времето е лошо.

Светецките цифри на часовника ѝ показваха десет часа. Почти цял час бе изминал, докато се придвижваха.

— Чуйте! — Марио я дръпна към земята. — Конете! Идват!

Тежкия тропот на конски копита се чуваше все по-близо.

Кейт и Марио се притиснаха към скалите с надежда, че в тъмнината ездачите няма да ги видят. Двама мъже на коне минаха плътно край тях, но спряха едва пред вратата на колибата.

— По-добре е да се промъкнем отзад — прошепна тя на Марио. — Така няма да можем да познаем кои са, а ако ги дебнем оттук, те веднага ще ни открият.

Кейт с очакване погледна момчето, което, изглежда, се колебаеше.

— Не искаш ли да останеш тук и да ме почакаш?

— Да остана тук? Не, сеньорита! Ще дойда с вас.

Движеха се бавно и направиха голям завой, за да стигнат задната врата на колибата, без да ги надушат конете.

— Сеньорита, това не ми харесва. — Марио се вкопчи в ръката ѝ, когато стигнаха до задната страна. — Погледнете само къде се намираме.

Бяха точно в задънената теснина на каньона и седяха под една стена, която затваряше прикритието от три страни.

Марио отгатна мислите на Кейт. Сами се бяха поставили в капан. Ако ги откриеха, нямаше да има избавление.

— Трябва да сме особено предпазливи — каза тя. — Аз трябва да видя кои са и какво са донесли.

Тя тихо се прокрадна през храста до следващия прозорец. Стъклото беше счупено и мръсно. Навън не се чуваха никакви шумове. Кейт долавяше само влаченето на крака и звуци от столове, които се преместваха по пода.

— Искаш ли да изпушиш една, Пит, имаме още много време.

Кейт веднага разпозна гласа на Хосе Валдес.

— Е, важното е, че сме тук. Всичко е готово.

Гласовете заглъхнаха и Кейт рискува да хвърли поглед през прозореца.

Една газена лампа осветяваше невзрачното помещение. На дървения, много пращен под тя видя две торби. Беше отгатнала. Стоката беше достатъчно малко, за да се транспортира, без да предизвика подозрения.

Две лопати бяха сложени върху празното походно легло, поставено от едната страна на помещението. Един-единствен плетен стол, чиято седалка беше изтрита, бе опрян от другата страна. Навсякъде бяха разхвърляни фасове.

Двамата мъже, облечени в каубойски костюми, стояха на пост край вратата срещу прозореца, през който гледаше Кейт. Вратата със скърцане се отвори и те излязоха навън.

Макар че лицето на Валдес бе извърнато, Кейт веднага го разпозна по набитата му фигура. Другият мъж Кейт никога не бе виждала. Беше дребен и мургав като Валдес.

Кейт бе така заета с двамата мъже, изправени на вратата, че не чу шума на мотор, който спря недалеч от колибата. Тя не видя и човека, който се приближаваше до нейната сянка, която от неговата страна ясно се виждаше на осветения прозорец.

Най-после тя чу шумолене и почувства как нещо твърдо я хлопна по главата. Искри излязоха от очите ѝ и след това се свлече на земята.

Слабо и като през мъгла тя чу силни гласове и стъпки съвсем близо до нея. Някой каза:

— Вие, проклети глупаци!

След това тя чу нервния прегракнал глас на Валдес, който казваше:

— Мили боже, ти я уби!

Кейт бе вдигната. „Сигурно Марио ще доведе помощ — помисли тя със замъглените си сетива. — Но ако са го спипали и него?“

Хвърлиха я върху нещо. Беше много студено и миришеше на сено. Къде се намираше? В плевня?

Неочаквано нейният затвор се задвижи по много разбито шосе. Все още ѝ се виеше свят, когато понечи да се изправи. Трябваше да се намира в задната част на кола.

Опита се да завърти дръжката на вратата. Беше заключена. Изведнъж я обхвана паника. Къде ли я водеха? Километър след километър отминаваха. Най-после колата спря.

Това дойде съвсем неочаквано за Кейт. Тя се изправи и опъна всеки мускул от тялото си. Защо ли не се отваря задната врата? Тогава щеше да скочи и да избяга, все едно какво щеше да се случи след това.

Кейт чуваше гласове в колата и навън. Испанци! Всички говореха испански! Колко дълго бяха пътували? Дали вече не бяха в Мексико?

Обхвана я ужасен страх. Тук никога не биха я намерили. Но все пак тя можеше да крещи. Може би някой щеше да я чуе.

— Помощ! — изкрещя тя. — Помощ!

Гласът ѝ звучеше някак глухо. Тя гневно удряше юмруци по стените, но в резултат се чуваха само неясни звуци. Кейт опипа стените и откри, че са тапицирани с корабно платно. Падна по гръб. Нейните похитители бяха помислили за всичко.

Някой слезе от колата, заобиколи я и изтърколи нещо. Звучеше като отваряне на гаражна врата.

— Да я оставим ли за през нощта вътре?

— Да! — чу се глухият отговор отзад.

— Може би имаш право, шефе.

— Остави я вътре, докато решим какво да правим с нея. Във всеки случай тя вече не може никъде да отиде. Нали? — Плътният, злобно прозвучал смях, последвал тези думи, накара Кейт да потръпне.

Колата отново се движеше. Но този път бе вкарана в една сграда. Кейт чу, че шофьорът слезе. Стъпките му бързо се отдалечиха. Вратата на нейния затвор хлопна. След това настъпи тишина.

Кейт предпазливо се надигна. Тя трябваше да излезе оттук, и то много бързо. Скоро щеше да се зазори и онова, което бяха замислили да правят с нея, щеше да се осъществи на сутринта.

Тя излази до задната част на колата. Когато погледна през една цепнатина на вратата, видя само непрогледен мрак. От ярост Кейт ритна вратата. Ударът шумно отекна, но за нейна изненада вратата малко поддаде. Тя промуши пръста си през малката дупчица. Опита се още веднъж да завърти ключалката. Беше заключена. Не толкова сигурно обаче, колкото си мислеха нейните похитители.

— Добрите ми стари ботушки! — прошепна Кейт. — Вие ще ми помогнете да изляза навън.

Тя легна на пода на камиона, закрепил се с двата крака и започна да натиска вратата. Макар и неохотно, тя мръдна с няколко сантиметра. „Още веднъж“ — помисли си Кейт, изпълнена с надежда.

Последният решителен натиск счупи ключалката и вратата се отвори.

Кейт направи няколко крачки. Когато очите ѝ привикнаха с необичайната гледка, тя разбра, че се намира в нещо като стар склад. Помещението беше почти празно. В един ъгъл бяха натрупани няколко кутии. Подът беше покрит със сено и стърготини. Кейт се облегна на колата. Беше малък камион — сега можа да го види. Имаше и надпис на едната страна.

За съжаление беше много тъмно, за да прочете всичко, но думите „Regalos у Ceramicas“ успя да разчете. Нямахме обаче време да разтълкува значението им. Трябваше да се маха.

През едно малко прозорче на склада Кейт погледна навън към тъмната уличка. Виждаха се няколко къщи без прозорци и съвсем пусти. На стената на една от къщите имаше избелял плакат от корида. Небето бавно започна да просветлява.

Загрижена, Кейт наблюдаваше вратата. Дали ще може да я отвори? Тя се наведе и издърпа ръчката. Тежката врата бавно се вдигна нагоре.

Кейт дълбоко вдъхна свежия хладен въздух. Нещо в главата ѝ започна да шуми и изведнъж ѝ се зави свят. Трябваше да се опре на стената, за да не се строполи.

Едва сега почувства колко е гладна и уморена. Хоризонтът вече бе светъл. Трябваше да се махне оттук, преди мъжете да са се върнали. Тежките ботуши, които ѝ проправиха пътя към свободата, сега бяха като оловни блокове на краката ѝ и затрудняваха всяка нейна стъпка.

Местността бе съвършено пуста и изоставена.

Едно изпосталяло куче ѝ пресече пътя и избяга, когато я видя, че идва. Някъде се чуваше да пее петел, а в клоните на дърветата зачуруликаха първите птички. Беше един безутешен град, накъдето и да погледнеше Кейт. Планинският пейзаж, който я заобикаляше, ѝ се стори познат, но все пак тя не можеше да си спомни дали е идвала вече тук.

Кейт тръгна към центъра на града. Видя едно момче, което буташе малка количка с клони. Ускори крачките си.

— Хей! — извика тя. — Можете ли да ми помогнете. Къде се намирам?

Тя прочете истински ужас в черните му очи. Изглежда, не я разбираше. То бързо се обърна, препъна се в своята количка и избяга.

— За бога... — Учудена, Кейт стоеше на средата на улицата и го следеше със застинал поглед.

Все още объркана от странното поведение на момчето, тя продължи пътя си. От време на време хвърляше по един поглед назад, за да бъде по-сигурна, че в склада все още нищо не се е променило.

В този миг се уплаши от бръмченето на двигател. Отслабналото ѝ тяло не бе подготвено за нещо подобно.

Една синя кола зави зад нея на ъгъла. Тя се затича, отчаяно се огледа към една странична улица, забеляза някаква врата и се опита да се вмъкне в нея.

Всичко ѝ се струваше като някакъв ужасен сън. Но тя не тичаше достатъчно бързо. Синята кола постепенно я настигаше.

Пробожданията в тялото я накараха да тръгне по-бавно. Колата се приближи, но Кейт се страхуваше да погледне.

Как би могла да си въобрази, че ще избяга от мъжете? Миг по-късно колата спря до нея.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — извика един глас от колата. — Принцесо, изглеждаш ужасно.

Кейт потрепваше, останала без дъх от тичането, главата ѝ бучеше, сърцето биеше в ушите.

— Бил! — задъха се тя, невярваща на очите си. — Ти какво правиш тук? Къде се намирам въобще?

— Къде си? Та няма не знаеш? Ти си в Аламедос, скъпа. Аламедос се намира в Мексико, ако все пак си забравила. Ако не те познавах по-добре, щях да се закълна, че си била на нощна пианска оргия.

— Как бих искала да е точно това! — Тя си пое въздух. — Бил, случи се нещо много лошо. Не зная откъде да започна.

— Е, хайде, едно по едно, принцесо! — каза той и заобиколи колата, като се приближи към нея. — Имаш вид, сякаш всеки миг ще припаднеш. — Той покровителствено сложи ръка върху раменете ѝ. — Готова си май да се разплачеш. Хайде ела, качи се, ще те заведа у дома, там можеш да ми разкажеш всичко.

Кейт се качи замаяна в колата и изтощено се свлече на меката кожена седалка.

— Не, Бил, най-напред трябва да отида в полицията. След това мога да си почина. Те трябва да знаят всичко, разбираш ли? Те могат да дойдат с мен до склада...

Тя помисли, че колата забуксува.

— Какво имаш предвид, какъв склад? Според мен няма никакъв смисъл. Как мислиш, не е ли по-добре да започнеш отначало. По-късно ще решим какво трябва да се направи.

„Вероятно моята история изглежда много глупава“ — помисли си Кейт, но започна да разказва.

Остин мълчаливо караше. Той гледаше единствено в пътя и Кейт остана с впечатлението, че не следи разказа ѝ особено внимателно. Ръцете му нервно въртяха волана.

През това време бяха стигнали съвсем близо до неговата къща. Остин зави по улицата, оградена с палми.

— Казах, че най-напред бих искала да отида в полицията, Бил. — Гласът на Кейт звучеше раздразнено. — Вече съвсем не съм уморена, наистина.

— Е, хайде, хайде! — успокои я той. — За теб това е било една изтощителна нощ. Никъде няма да ходим, преди да си хапнала нещо топло.

Той спря пред къщата, която изглеждаше много мрачна. Кейт си помисли, че за това е виновен ранният час или нейното потиснато настроение. Щорите бяха спуснати, а зад тях, изглежда, нищо не се движеше.

— Ето че пристигнахме — каза Бил бодро. — Веднага ще се почувстваш по-добре, повярвай ми. — Помогна ѝ да слезе и я поведе по стълбите нагоре. — Впрочем — осведоми се той — знае ли някой къде се намираш?

Кейт сложи ръка пред устата си и се прозя.

— Казах на леля Сю, че ще изляза.

— Че ще отидеш в колибата?

— Не. Това не. Но ако не се върна, Марио ще им каже къде съм отишла. Той беше с мен.

Остин ѝ отвори вратата и когато влязоха в тъмната къща, я лъхна влажен, хладен въздух. Кейт потръпна. Къщата беше празна и миришеше на мухъл.

Бил я заведе в кухнята.

— Тук ще се чувстваш удобно. Както виждаш, премествам се. Трябва само да взема още някои неща. — В стоманеносивите му очи припламна лека искрица на радост.

— Какво? Въобще не можех и да си представя, че имаш желание да се местиш.

— Е, стана много неочаквано. — Бил се усмихна. — В моя бранш човек трябва да е готов за такива неща. Седни! Трябва да има нещо за ядене. Бъди спокойна. Веднага ще се върна.

Кейт гледаше след него и се питаше докога ще продължи тази налудничава игра.

Тя седеше край голямата маса в средата на кухнята и нервно забарабани с пръсти върху нея. Болезнено я занимаваше мисълта,

която същевременно ѝ вдъхваше и страх.

Джеф или Бил? Бил или Джеф? Всеки от двамата бе насочил съмнението към другия. Дали пък не работят заедно?

Но тя не намери никаква връзка. Дори не знаеше какво криеха, още по-малко — защо седеше в една къща в Аламедос и се страхуваше от смъртта.

И в този момент изведнъж разбра. Погледът ѝ се спря в един ъгъл на ниската полица на другия край на кухнята. Едно присмехулно синьо личице ѝ се хилеше, сякаш искаше да ѝ се подиграе за голямата глупост.

Дали не я лъжеха очите ѝ? Може би беше от удара по главата? Внимателно, почти уплашена тя бутна стола си назад и с вдървени стъпки се приближи до малката кукличка, която като че ли ѝ се надсмиваше. Протегна треперещата си ръка, за да я докосне. Пръстите ѝ обгърнаха главата на кукличката.

— Чудех се кога ще я откриеш? — чу тя един глас зад себе си. Зави ѝ се свят. Смеещото се синьо личице падна на земята и се счупи.

— Е сега пък я счупи! — каза Бил гневно, сякаш се караше на дете. Той изтича покрай нея и коленичи. Фин бял прах се сипеше от парчетата.

— Виждаш ли какво направи! Как, по дяволите, ще събера всичко това?

Той се опита да смете странното съдържание на кукличката. Беше обърнал гръб на Кейт и тя успя да овладее донякъде изострените си до крайност нерви и да се отмести от него, като се надяваше, че ще може да стигне до вратата.

— О, не! Няма да си отидеш! — Бил беше невероятно бърз. Преди да бе стигнала до вратата, той силно, до болка я стисна за китката и я върна обратно в помещението.

— Сега ще се наложи да почакаш — каза той, като хвърли бърз поглед към пода. След това се обърна отново към Кейт с дяволско изражение на лицето. — Обзалагам се, че не знаеш дори какво си изпуснала. Тогава виж го добре, принцесо. Току-що ти пропусна през очарователните ти пръстчета да изтекат двацет и пет хиляди долара.

Кейт се дръпна толкова далеч от него, колкото ѝ позволяваше хватката му.

— Бил, нали не искаш да кажеш, че...

— Хероин — прекъсна я той нетърпеливо. — Чист хероин. Сега разбираш ли защо не можеш да ти дам малкия сувенир? — Той гледаше надолу и се смееше. От неговата близост тя се разтрепери.

— Консуела я взе за Уорнър. Както разбрах, тя добре е обърнала стаята ти с главата надолу.

В първия момент Кейт не искаше да повярва на очите си, но след това всичко ѝ стана ясно. Чудеше се само как по-рано не се бе сетила.

— Ти вече си ходил в ранчото, преди да ме срещнеш, нали?

— Ти си много умно дете, Катрин Макуайър.

— И ти си човекът, който иска да купи ранчото?

Остин се усмихна и се поклони:

— Аз съм, за радост и съжаление, както изглежда. Страхувам се само, че ти развали този мой малък план. Аз действително се надявах, че леля ти ще го продаде, особено след нещастиято, което я сполетя. Нека да го наречем така. Но после се яви ти, една очарователна добавка, и което си е истина, изключително любопитна. Нали разбираш, принцесо — продължи той. — Всъщност не исках да ти причиня зло. Само едно не бях предвидил и това е моята любов към теб. Струва ми се, че се случи още на летището.

— Тогава нашата среща не е била случайна.

— Точно обратното. Това бе добре обмислен план. Сега можеш да научиш всичко. Вече е без значение.

Последните му думи ѝ подедържаха като шок. Да можеше само да забави разказа му, поне за известно време — за да може да помисли на спокойствие. Сигурно някой вкъщи вече е забелязал, че я няма.

— Наистина с удоволствие бих чула твоя несравним план. Гориш от желание да ми го разкажеш, нали? Мъже като теб обикновено искат да покажат на света колко са умни. Нима всичко започна от летището?

— Може да се каже. Тъкмо се връщах от едно много успешно делово пътуване от Чикаго. Консуела бе разказала на Уорнър за твоето пристигане. Изненадана ли си? Консуела е една от най-добрите помощнички на Джек. В знак на благодарност за дребните ѝ съобщения Консуела получаваше своето възнаграждение. След време тя просто гореше от желание да ни помага, с каквото може. Тъй като у

леля ти навсякъде имаше твои снимки, за Консуела не беше трудно да ми опише как изглеждаш.

Необходимо беше само да избира подходящо време и място, за да се срещнем. Когато Уорнър ми каза, че младата красива племенница на госпожа Стоктън ще дойде на гости, любопитството ми бе разпалено. Затова взех твоята телеграма, когато ние така чудесно се сблъскахме на летището. Исках да зная дали твоята леля ти е казала вече нещо за ранчото и дали си изпратена, или пристигаш по собствено желание. Благодарение на запознанството ми с теб щях да имам великолепен източник на информация. — Лицето му изразяваше неприязън. — Но ето че се появи Колтър и ти предпочете неговия чар пред моя. Жалко, би могла да ми спестиш много трудности.

— Какво се случи с чичо ми?

Настъпи дълго мълчание. След това Остин обясни делово:

— Не исках да го убивам, но той беше толкова подозрителен, особено след като Уилис Паркър не искаше да му каже името на купувача на ранчото. Той задаваше твърде много въпроси и си пъхаше носа навсякъде, където не беше желан.

— Предполагам, че чичо ми ви е открил, когато сте искали да разтоварите стоката си в неговото ранчо. И тогава ти си го убил.

— За бога, не! Не сме толкова непредпазливи. Аз и един от моите хора пътувахме през границата с моя камион. „Austin's Regalos y Ceramicas“ — „Подаръци и глинени съдове — Остин“ На границата ме познаваха и дори не си правеха труда да преглеждат товара.

В Мексико пълнеха праха в глинени съдове, прекарвахме го нелегално в държавите отвъд границата и там го разпределяхме. Когато глинени съдове биваха изпразвани, счупвахме ги.

Не би било правдоподобно да прекосявам границата с пълен камион и след това да се върна обратно с целия товар. За нещастие, твоят чичо откри парчета от съдовете. Затова трябваше да му бъде запушена устата. След това ние закопахме парчетата от счупените съдове. Пещерите и закритите мини бяха много подходящи.

— Не мислиш ли, че е имал право да знае какво става на територията на неговото ранчо?

— Естествено, но той никога не би се съгласил. Щях да съм напълно доволен, ако имах възможност мълчаливо да продължа да работя. Но той не преставаше да обработва Паркър. И понеже знаех, че

от двама ни той е по-силният и сигурно щеше да открие и името ми, трябваше да предприема нещо. На всичко отгоре се прибавиха и парчетата от счупените съдове. С две думи, за мен положението съвсем не беше розово.

— Но защо се спряхте именно на ранчото на моя чичо? Сигурно има и други подходящи имоти?

— Сигурно. Но местоположението на това ранчо беше изключително благоприятно. Разположено е много близо до границата, а освен това там има закрити мини и пещери. Беше едва ли не реалност да стана богат собственик на ранчо. Никой не би се замислил какви възможности имам за допълнителни доходи. Но с твоето пристигане, съкровище, нашият план се обърна с главата надолу.

— Не бих казала, че съжалявам — проговори тя раздразнено. — Жалко само, че досега не са те открили. Но ти рано или късно ще бъдеш заловен. Отвлечането ми съвсем няма да ти помогне.

Той дори не я слушаше. Отново беше клекнал на пода и се опитваше да събере белия пращец и да го прехвърли върху един пожълтял вестник, Кейт си въобрази, че няма да я чуе, ако безшумно стане и отмести стола от масата.

— На твое място не бих правил опит да избягам — каза той. — Не ти го препоръчвам.

Кейт отново седна на стола.

Остин събра бялата пудра в едно малко пликче и бързо го напъха в чантата. След това се обърна към нея и я загледа.

— Жалко, че не пожела да се омъжиш за мен. Аз наистина те обичам. Но сега с теб, съкровище, ще се наложи да предприемем едно пътуване като на филм. Ти вече знаеш твърде много и аз не мога да си позволя да те пусна да се разхождаш наоколо и да разказваш всичко. — Ела! — хвана я той за лакътя и я изведе от кухнята. Със замах отвори една врата от ковано желязо и принуди Кейт да тръгне с него. Алеята, по която вървяха, завиваше край къщата и по нея те се озоваха на улицата. Бил бързо я избута до колата и отвори вратата.

Кейт отчаяно се огледа наоколо. Докъдето ѝ стигаше погледът, не се виждаше жива душа.

В мига, когато я блъскаше в колата, се появи едно момче с тежко натоварена количка. То вървеше точно срещу нея. Кейт направи последен отчаян опит и се отскубна от Остин.

— Помощ! — извика тя колкото можеше по-силно. — Помогнете ми.

Тя видя как момчето учудено повдигна глава.

По мургавото му лице явно се виждаше колко е объркано, после изразът му се смени от разбиране до страх. То извика и блъсна количката в друга посока.

Остин притисна Кейт на пода на колата до предната седалка.

— Глупачка такава! — изръмжа той. — Ще събереш цяло Мексико по следите ни! Не се опитвай да го направиш още веднъж, защото тогава ще ме накараш да ти покажа кой съм. Стой там долу и не мърдай!

Той дръпна колата от бордюра на улицата, гумите изсвистяха, Кейт почувства как колата забуксува. Тогава чу шум от счупено дърво, количката силно изтрещя и се преобърна. Тя погледна нагоре.

Остин беше профучал покрай момчето и така го бе уплашил, че то бе изпуснало товара си на улицата. Бил подкара колата с бясна скорост, на лицето му бе изписана решителност.

Колата излезе от улицата и зави по един пращен път. Колелата вдигаха облаци сив прах.

Кейт се изправи още малко. Бил Остин изглеждаше твърде зает с целта, която си бе поставил, за да може да забележи движението ѝ.

В далечината тя видя нещо, което силно я уплаши. Черната и овъглена повърхност се издигаше конусовидно в равната околност и правеше впечатление на огромен отворен гроб.

„Мили боже — помисли си Кейт, изпаднала в панически страх. — Той ме кара към Монтемуерте! Към планината на смъртта!“

Джеф Колтър заобиколи големите скали, зад които беше скрита колибата, и видя светлината, струяща през мръсния прозорец.

Той внимателно се приближи и погледна вътре. Из стаята кръстосваше Уорнър. В един ъгъл на помещението седеше Марио с ръце, завързани към краката. Той отчаяно бе втренчил поглед пред себе си. Мислите им сякаш съвпаднаха и погледите им се срещнаха. Очите на Марио светнаха. Джеф посочи с глава по посока на предната врата и сложи пръст върху устните си.

Бавно се прокрадна покрай старата колиба и се добра до вратата. Изведнъж чу как Марио силно стене.

— Кракът ми, кракът ми, болката е непоносима! Моля, помогнете ми, сеньор! — Марио изстена още веднъж, за да направи по-силно впечатление.

— Какво, по дяво... — измърмори учуденият Уорнър и се обърна с гръб към вратата.

На Колтър му бе нужно точно това отвличане на вниманието.

Той бързо ритна вратата.

— Свършено е, Уорнър! Горещите! — извика Джеф.

Малко е да се каже, че по бялото като платно лице на Уорнър премина само изненада. Запалената цигара падна от широко отворената му уста, а ръцете му полетяха нагоре.

Джеф Колтър влезе в помещението и се огледа, като държеше пистолета насочен към Уорнър.

— Къде са другите? — попита той.

— Кои други?

— Знаеш много добре кого имам предвид, Уорнър. Къде са Остин и Кейт Макуайър?

Мъжът се колебаеше и неспокойно пристъпваше от крак на крак.

Колтър вдигна езичето на пистолета си. Шумът отекна в тишината.

— Добре де! Ще кажа! — процеди Уорнър. — Остин... Той и Пит я взеха със себе си в Аламедос.

— Мили боже! — изрева Джеф Колтър. — Завържи го, Марио!

Не след дълго Уорнър бе завързан. Момчето повдигна две дъски на пода.

— Мислеха, че няма да забележа. — Марио се усмихваше. — Погледнете!

Колтър освети с фенерчето скривалището. Добре подредени, там се виждаха цяла редица глинени съдове и фигури.

— Чух как сеньор Остин казваше, че трябва да бъдат скрити тук — продължи Марио. — Не зная какво означава това, сеньор, но по начина, по който се отнасяха с тях, би трябвало да съдържат нещо много ценно.

Колтър кимна:

— Така е, Марио, но ще ти го обясня по-късно. Сю Стоктън вече се обади в полицията. Тя си знае работата и ще направи каквото е необходимо.

Колтър се обърна към момчето, което разтриваше наранените си китки.

— Ще можеш ли тази вечер да пътуваш с мен? Щом Остин е взел Кейт в Аламедос, трябва да побързаме. Не бива да допуснем да й стори нещо.

Момчето мълчаливо се съгласи.

По обратния път към ранчото Марио разказа на Колтър за нощния си поход с Кейт и решението й тази нощ отново да отиде до колибата, за да разбере каква стока ще бъде докарана.

— Защо, по дяволите, не ми е казала нищо? — попита той.

— Струва ми се, сеньор, тя мислеше, че вие не бихте й позволили да отиде.

— Съвсем прав си. Никога не бих я пуснал — обясни Колтър с горчивина.

Те стигнаха до ранчото. Колтър бързо се огледа наоколо.

— Къде е полицията? Минаха часове, откакто я повикахме.

— На път е — отговори съдията. — Какво научихте?

— За съжаление, Остин е отвлякъл Кейт. По някаква причина я е взел със себе си в Аламедос. Няма смисъл да говорим тук. Ще последвам Остин. Марио ще дойде с мен. Джек Уорнър или както вие го познавате — Хосе Валдес, лежи завързан в колибата край реката. Там се намира пратката с наркотици, скрити под няколко разковани дъски на пода.

Колтър нервно погледна часовника си.

— На границата с Мексико имам приятел, той непременно ще ми помогне. Най-добре е да тръгвам.

Съдията кимна.

— Сю ми разказа всичко. Ще направя тук каквото мога.

— Дръжте под око Консуела! — отговори Колтър. — Тя е близка с Уорнър и може да се опита да му помогне.

Колтър се огледа в стаята.

— Но къде всъщност е Консуела?

Сю Стоктън каза:

— Когато повиках съдията, все още беше тук, но след това вече не съм я виждала.

В този момент пред вратата се чу шум.

— Сеньор! — извика Марио, като едва си поемаше дъх. — Вижте кого намерих? Искаше да отиде в старата колиба — той блъскаше Консуела в стаята.

— Струва ми се, че е по-добре да останете при нас, млада госпожице.

Съдията Флетчър посочи един стол, поставен така, че да не дава възможност за бягство.

— Ние тръгваме — настоя Джеф.

Заедно с Марио Джеф Колтър подкара лудо колата си. По щастливо стечение на обстоятелствата движението не бе натоварено. На изток хоризонтът се оцветяваше в бледорозово сияние, когато Джеф спря на границата. Той слезе и се разкърши.

На безупречен испански Колтър заговори с един от униформените служители. Човекът изчезна в малка осветена сграда и почти незабавно се появи висок тъмнокос офицер.

Когато видя приятеля си, усмивка се разля по лицето му.

Колтър пристъпи една крачка и силно му стисна ръката.

— Чико.

— Много време мина, приятелю — отговори Чико и сложи ръка на рамото му. — Много време мина, откакто се видяхме за последен път. Но на лицето ти е изписано, че не си дошъл, за да си приказваме. Какво мога да направя за теб?

Колтър взе цигара от пакета, който му предложи Чико, запали я нервно и изпусна дима.

— Просто не зная откъде да започна. Но работата е доста оплетена. Включително убийство, отвличане и контрабанда с наркотици.

Чико тихичко подсвирна.

— Да не си по следите на едра риба?

— Можеш ли да ме придружиш с шестима от твоите момчета? По пътя мога да ти разкажа някои подробности.

Чико се върна в сградата, а малко по-късно вече седеше до Джеф. Внимателно слушаше разказа му, докато пътуваха на юг.

Не след дълго бяха на друг граничен пункт. Когато ягуарът спря, пред сградата се появиха неколцина мъже.

— Аха! — каза Чико. — Вече сте предупредени. Хайде да не губим време. — Той кимна на мъжа в кафявия форд да го последва.

— Сега накъде, приятели? — попита той. Колтър запали колата и я подкара рязко.

— Най-напред ще отидем до къщата на Остин. Зная къде се намира. Надявам се, че е все още там.

Колтър почувства как му се подкосиха краката, когато приближиха къщата на Остин. Пред нея нямаше никаква кола.

— Чико, кажи на хората си да изчакат. Аз ще паркирам на долната улица.

Чико даде знак на своите хора да спрат зад него. Бледият силует на къщата на Остин ясно се открояваше на утринната светлина. Колтър спря до тротоара. Марио напрегнато наблюдаваше как Колтър слезе от колата и внимателно се огледа на всички страни.

Къщата изглеждаше изоставена.

— Марио, ще останеш тук при капитан Рамирес. Ако до десет минути не се върна, ще дойдете.

Колтър бързо тръгна към боядисаната в розово и богато украсена къща, след това се спря и се послуша. Не се чуваше никакъв шум, ако не се смята чуруликането на птиците. Той обиколи къщата откъм задната страна.

Тъй като не откри там никаква врата, продължи пътя си, докато стигна до една тясна алея. Вратата от ковано желязо беше отворена. Джеф пое дълбоко въздух и мина през нея. Измъчваха го ужасни мисли.

Дали ще намери тук Остин и Кейт? Или въобще беше късно?

Той извади пистолета от джоба си и влезе в тъмното преддверие, оттам по една стълба стигна до затворената врата. Джеф тихо се промъкна нагоре по стълбите. Бавно завъртя дръжката на вратата и я отвори.

Кухнята беше хладна и тъмна, но на бледата утринна светлина, която се процеждаше през щорите, можа да види, че помещението беше безлюдно. Той обиколи всички стаи. Нямаше никого. Оскъдните

мебели, които все още бяха тук, бяха покрити с бели покривки, а това правеше къщата още по-призрачна. Колтър внимателно разместваше мебелите. В същото време се молеше в душата си да не намери някое тяло под тях. След като беше претърсил помещенията, той се върна в кухнята.

Под краката му нещо скърцаше. На бледата светлина видя сини парченца, понечи да ги ритне встрани, но си спомни, че Кейт беше изгубила нещо синьо. Той коленичи и започна да оглежда парченцата. Събра частиците в една усмихната синя кукла. Не се лъжеше. Това трябва да беше синята марионетка, която беше открадната от стаята на Кейт. В случай че не се намери друго доказателство за вината на Остин, и това ставаше. Като се изправяше, видя по панталоните си залепнал фин бял прах. Веднага разбра какво е това. Но къде бяха Кейт и Остин? Не беше възможно да претърси всички сгради в града. Мисълта, че Кейт е заедно с Остин, едва не го разстрои. Винаги беше мислил, че подобни чувства са му чужди.

Беше странно, че тъкмо в тази пустош трябваше да срещне най-красивото момиче само за да го загуби отново. Мислеше си за нейните копирени коси и зелени очи. Ако нещо ѝ се е случило, смъртта ѝ цял живот щеше да му тежи на съвестта. Решително се изправи и тръгна към вратата, която водеше за алеята.

Марио и Чико идваха срещу него.

— Мислехме, че ти се е случило нещо. Какво откри? — Чико погледна през рамото на Джеф към къщата. — Нищо ли? Трябва да продължим.

— Почакай! — Джеф говореше, сякаш току-що идваше на себе си. — Намерих нещо. Беше откраднато от стаята на Кейт в ранчото. Изглежда, вътре е имало хероин. Изпрати едно от твоите момчета вътре. Нека го събере като доказателство. Парчетата са разпилени на пода на кухнята.

Загрижен, Чико наблюдаваше умореното лице на своя приятел.

— Никаква следа ли няма от момичето?

— Никаква!

Докато Колтър потъваше в седалката на своя ягуар, Чико изпрати едно от момчетата в къщата.

— Сега накъде, сеньор? — попита Марио.

— Остин имаше склад на края на града. Това е следващото място, където трябва да претърсим. Тук загубихме много време.

С Чико и Марио, Джеф Колтър обърна колата и полетя надолу по улицата към склада. Не бяха изминали и петдесет метра и се наложи Джеф да заобиколи едно момче, което буташе надолу по улицата претоварена количка. Джеф Колтър спря, а Чико изпъна шия, за да погледна назад.

— Няма нищо, приятелю, но навсякъде има разпилени дърва.

— Сигурно все пак съм по-уморен, отколкото си мислех — призна си Джо Колтър раздразнен. — Защо вика момчето? Кажи му, че после ще му платя товара.

Чико обърна главата си назад и се засмя.

— На него му е безразлично дали ще му платиш товара или не, той просто те праща по дяволите. Днес си бил вече вторият, който едва не го е прегазил. Човече, да не би...

Двамата размениха многозначителен поглед. Колтър обърна назад.

Момчето изчака колата и после започна гневно да ругае Колтър с драматични възклицания и подобаващи жестове. Устните му се изкривиха в широка гримаса, когато Джеф му подаде една банкнота.

— Давам ти я за щетите, които си понесъл. Какво можеш да кажеш за другата кола, която едва не те е прегазила?

Банкнотата развърза езика на момчето. На развален английски то започна да разказва:

— Беше малка синя кола. В нея пътуваха един мъж и една жена. Тя беше луда, крещеше ми по същия начин, както и рано сутринта. Мъжът беше бесен. Много се уплаших, когато чух виковете. Мъжът...

Колтър го прекъсна.

— Искаш да кажеш, че си я видял два пъти?

— Да. Съвсем рано тази сутрин, когато отивах на пазара, тя като че падна от небето и ми задаваше безумни въпроси. Не знаеше дори къде се намира. Представете си, това, сеньор, е Аламедос. А тя не знаеше къде се намира.

— Продължавай, момчето ми! — настоя Джеф Колтър.

— Тя беше цялата изпоцапана и тогава си помислих, че нещо с нея не е в ред, тук горе. — То почука по челото си.

— Видя ли в каква посока тръгнаха с колата? Моля те, спомни си, много е важно! — Гласът на Джеф звучеше невероятно напрегнато.

— Да. Тръгнаха по тази улица — към Монтемуерте.

Настъпи тягостно мълчание. Значението му беше ясно и за тримата мъже.

— Ти знаеш и легендата, нали, приятелю? — Лицето на Чико беше също толкова бледо, колкото и на Джеф.

— Твърде добре и ми се струва, че Остин е достатъчно луд, за да я изпълни.

Той натисна педала с пълна сила. Колата излетя надолу по павираната улица, а след това сви по един пращен път. Далеч пред тях от равнината към небето се издигаше черен конус.

Изведнъж Марио извика:

— Вижте, сеньор. Виждате ли пращия облак там? Това трябва да е неговата кола.

— Почти го настигнахме — каза Колтър. — Не искам да ни забележи. Да се надяваме, че е вперил поглед напред така, че да не ни е видял.

— Спира! Какво ще правим ние?

— И ние ще спрем, Чико. И то зад храстите. Колата е толкова ниска, че е невъзможно да я види.

Джеф се обърна към Марио. Той вече беше изскочил от колата.

— Ти ще останеш тук и ще кажеш на хората на Чико да слязат и пеш да се разпределят около планината.

Той се обърна към Чико с думите:

— Готов ли си, командире?

— Да, приятелю.

Чико извади пистолета от кобура си.

— Да вървим! Остин е извън обсега на изстрела.

— Ние и без това не можем да стреляме. Не знаем дали няма да улучим и Кейт. Трябва да разчитаме единствено на бързината и на късмета.

Двамата мъже бързо тръгнаха по посока на вулкана. Остин нито веднъж не се обърна назад. Той беше твърде зает със своята пленничка.

Кейт се приближи до него и се опита да го одраска. Но силите ѝ видимо я напускаха. Беше уморена и омаломощена. Главата я болеше. Всичко наоколо се замъгляваше пред погледа ѝ. Ставаше ѝ все по-трудно да оказва въобще каквато и да било съпротива. С ужас гледаше към планината, която се издигаше мрачна като страшен гигант.

Остин влачеше Кейт по застиналата лава и разпилените камъни. Без да обръща внимание на виковете ѝ, той все повече се доближаваше до кратера на вулкана.

Тя гълташе праха, който вдигаха по пътя си. Ръцете и лицето ѝ бяха покрити с пепел. Всички кости я боляха.

Ако той все пак искаше да я завлече до кратера на вулкана, трябваше поне да полага много усилия. Тя съвсем се отпусна, като си мислеше, че така ще стане по-тежка и още повече ще го затрудни.

Кейт се изплъзна от ръцете му. Остин се наведе, изруга я и я хвана за китките. Започна да я тегли. Кейт зарови ботушите си в пепелта и така направи две дълбоки следи по пътя към вулкана.

„Това не може да бъде истина — мислеше си тя. — Лежа си в леглото и сънувам.“

Но един остър камък от лавата разкъса якето ѝ на гърба и всички илюзии се спускаха като сапунени мехури.

Стигнаха ръба на кратера. С неподозирана жестокост Остин я изправи и изви ръцете ѝ зад гърба. Кейт извика високо от болка. Той пое въздух, сякаш искаше да събере всичките си сили за последния тласък, с който щеше да я отпрати в небитието. Тъмната дупка на кратера беше зейнала.

Лицето на Остин лъщеше от пот. Очите му бяха като два воднисти сини извора, в тях се оглеждаше безумието.

Докато се изкачваха, през цялото време мълчаха. Беше безмълвна борба. Той се бе обърнал към нея и задъхано ѝ каза:

— Няма да продължи още дълго, красавице моя. Скоро ти ще бъдеш при другите девизи, които радват великите богове на Монтемуерте. Трябва да се чувстваш поласкана.

Кейт за последен път се опита да се освободи от него. Тя се изви в ръцете му и го настъпи. Остин трябваше да опре крака си на една скална отломка. Недалеч от крака му едно огромно животно с две светещи черни очи наблюдаваше борбата на живот и смърт. После камъкът се подхлъзна и поток от прах и пепел засипа дупката, където

грижливо бяха наредени яйцата на животното. Очите се затвориха, отърсиха прахта. След това то потъна в утринната слънчева светлина. Черният език се подаваше и скриваше, опипваше въздуха, за да надуши плячката си. Двамата души, които все още се бореха, не го виждаха.

С умело и точно движение, направлявано от един стародавен инстинкт, животното скочи и почувствало топлината на плътта, заби отровните си зъби.

Бил Остин пронизително извика. Викът му разкъса тишината и отекна от дълбините. Но преди Остин да падне, успя да блъсне Кейт в кратера.

За момент ѝ се стори, че се люлее, в следващия миг си мислеше, че виси. Тъмнината сякаш искаше да я погълне.

„Така значи — мислеше си Кейт замаяна, без да усеща скалните отломки и твърдата лава, които нараняваха кожата ѝ. — Но аз искам да живея!“

Замъгленото ѝ съзнание се проясни. Трябваше по някакъв начин да се спаси. Вкопчи се в пръстта, по която се свличаше. Ако преди това ботушите бяха оказали съпротива, сега те биха могли да ѝ послужат за спирачки.

Кейт се вцепени, краката ѝ тежаха като олово, всеки мускул на умореното ѝ тяло бе опънат като струна. Тя все още се свличаше, но все по-бавно и ето че се спря в легнало положение.

Лежеше и от страх не смееше да се помръдне. Би могла да се свлече още по-надолу. Всичко се въртеше около нея. Дали продължаваше да се свлича? Разпери ръце, както птица крилете си. Не, нищо под нея не се движеше. Отметна глава назад и видя горе на ръба на кратера едно лице. Скоро към него се прибави още едно и още едно...

Някой викаше нещо. Стори ѝ се, че беше Джеф:

— Не се движи!

Кейт истерично се засмя. Ехото подигравателно ѝ отговори от стените на кратера.

— Ранена ли си? — извика друг глас отгоре. До нея се плъзна едно въже. Някой се спусна в дълбините. Дребни парченца от лава се

завихриха около нея. Две силни ръце обвиха талията ѝ и я завързаха с въжето.

— Джеф! — Кейт радостно гледаше и не можеше да повярва на очите си. Лицето му, восъчнобледо, бе изцапано от сивия прах, дрехите също.

Тя не можеше да направи нищо друго, освен да се смее.

— Престани! — каза той сурово. — Нали не искаш все пак да ме замъкнеш заедно със себе си в дълбините.

— Не! — Тя отметна една къдрица от челото му. — И аз ли изглеждам като теб?

— Още по-зле.

Тя искаше да каже още нещо, но неговите ръце я обгърнаха още по-здраво и устните му силно притиснаха нейните. Кейт вече нямаше желание да избяга дори ако това бе възможно — напротив, притисна се още по-силно, защото чувстваше, че вече е част от него.

— Можеш ли да се държиш здраво? Ще ни изтеглят нагоре.

Кейт почувства как въжето се опъна и с помощта на Джеф метър по метър започна да се издига към ръба на кратера. Протегнаха се ръце, с чиято помощ те стъпиха на твърда земя. На Кейт ѝ се струваше, че идва от отвъдното. Слънцето се бе издигнало на небосклону. Кейт усети неговата благодатна топлина.

— Нека да те погледна! — Джеф я държеше пред себе си. Той изтърсваше пепел и камъни от дрехите ѝ. Тъмните му очи я оглеждаха внимателно. Той откри дълбокия разрез на гърба на якето ѝ. Пръстите му се впиха в раменете ѝ.

— Добре ли си?

— Сега съм много добре. Ако бях знаела, че към мен ще се отнесат като към една девица от Монтемуерте, щях да облека нещо по-подходящо.

Кейт се засмя несигурно. Джеф направи гримаса.

— Но аз действително се чувствам добре, като изключим няколкото драскотини и синини.

— Жалко, че за Остин не можеше да се каже същото. С радост бих се заел с него.

— Бил? Къде е той? О, Джеф, той е убил чичо Уил... — Кейт закри лицето си с ръце.

— Зная — каза той и я прегърна. — Остин обаче вече никому нищо няма да стори.

В този момент Кейт видя безжизненото тяло на Остин.

— Джеф, ти ли...?

— Не... Гилатиерът, едно тукашно кръвожадно животно, свърши тази работа вместо мен.

— Какъв ужас! А другите? Имаше още един човек. Той ме закара заедно с Остин до Аламедос.

— Предполагаме, че очаква Остин в склада, защото къщата на Остин беше празна. Там оставихме няколко души.

Джеф замълча, в сивите му очи проблеснаха искрици.

— Още въпроси, инспекторе?

Кейт се дръпна от него.

— Не, нямам други въпроси — каза тя тихо. — Струва ми се обаче, че трябва да се изповядам. Мислех, че и ти имаш пръст в тази игра.

Тя не смееше да вдигне очи към него.

— Ти познаваше толкова добре леля ми и винаги се държеше толкова благородно и потайно. Когато й каза, че си щял да се върнеш във вторник от Тъксън, през същата нощ, когато и Уорнър бе предприел акцията...

Усмивката изчезна от лицето му. Кейт се бореше със себе си, за да не се хвърли в обятията му.

— Моля те, недей да ме мразиш — помоли го тя.

Той нежно повдигна главата й.

— Знаех, че се съмняваш, скъпа, но ти беше по-сигурна, докато предполагаше, че аз съм извършителят. — Джеф я целуна по устните. — И не те мразя, напротив, но време е да се махаме оттук.

Кейт се чувстваше безкрайно облекчена, когато слизаше надолу по склона на вулкана.

— Мислех си — започна тя колебливо, — че ще ми бъдеш страшно сърдит.

Колтър здраво я сграбчи в обятията си и тя бе толкова близо до него, че виждаше искриците в сивите му светнали очи. Кейт чувстваше равномерните удари на сърцето му.

— Обичам те, Кейт. — Той изрече тези думи толкова нежно, толкова тихо, че тя дори не беше сигурна, че е чула правилно.

— Моля те, омъжи се за мен, за да мога по-добре да те пазя. Обещавам ти, че ще те бия само един път в седмицата, за да бъда сигурен, че ще си послушна.

Кейт се надигна на пръсти и го целуна. Когато той се наведе към нея, тя каза, останала почти без дъх:

— На такова чаровно предложение, господин Колтър, не може да устои нито едно момиче.

Издание:

Нанси Олни. Загадката на пещерата

Немска. Първо издание

ИК „Атика“, София, 1992

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.